

Kazanımları ve kayıplarıyla

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye olan **Leroy Merlin işçilerinin**, 3 Ekim'de başlattıkları grev, 16. gününde kazanımla sonuçlandı.

LEROY MERLİN...

Hem direnişlerin hem de sendikal hareketin durumuna ilişkin önemli verilere sahip olan grevi inceledik. **05**

Punto Deri direnişi... İhtiyaçlar ve Görevler

İstanbul-Zeytinburnu'nda Deri-İş Sendikası üyesi işçilerin başlattığı **Punto direnişi** üzerine DDSB tarafından hazırlanan yazı, direnişin geldiği süreci ve buradaki misyonunu özetliyor. **08**

Haftalık Özgür gelecek

Pêşaroja Azad

Sayı: 72 Gerçekler devrimcidir!

24 Ekim 2013

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Bayramda da
İşsizlik
aldı başını
gidiyor **02**

"Kuzuları yedik
inşallah,
amirim" **07**

Ankara'da
binlerce ağacın
katilleri
dolaşiyor **14**

Gülsuyu
sivil-resmi
çetelerin ablukası
altında! **15**

Özgür Gelecek'ten

"Bayram harçlığı" değil, inadına gerçekler...

Merhaba

Trafik kazalarıyla adeta katliamın yaşandığı bayram günlerinde, Adana ve İstanbul-Zeytinburnu'nda çalışan toplam 120 işçi de işsiz kaldı. Patronların bu "fırsatçılığını" taşıdığımız gazetemizde bu saldırılara ortaklık eden devlet "büyüklerinin" bayram mesajlarına yer vermedik. Çünkü onlar, bayramı, ODTÜ'de "üç fidanın" diktiği ve geçtiğimiz günlerde ODTÜ'yi savaş alanına çeviren çatışmalara sebep binlerce ağacı kesebilmek için de "fırsat" olarak görece kadar ikiyüzlü halk düşmanıydılar.

Kalemimi peşkeş çeken, ODTÜ'deki son gelişmelerden bir kare dahi göstermeyen ve Erdoğan'ın cami çıkışına "bayram harçlığı" için giden burjuva medyanın aksine gerçeklere yer vermeye çalıştık bu sayımızda da... Elbet eksik kalan kısımlar vardır sayfalarımıza yansıtamadığımız. Ama bunu da gerçeğin devrimci yorumunu takip eden okurlarımızla, yani sizlerle; gazetemizde daha fazla yer almasını istediğiniz konularda bizlere yollayacağımız haber, yorum vs. ile beraber aşacağımızı düşünüyoruz.

Serkeftin

Korkuyorlar çünkü...

Ankara-Tuzlucaayır, Eylül 2013

T. Kürdistanı'nda PKK'nin çekilmeye başlamasıyla hızla yeni karakol yapımlarına başlayan TC devleti, bu politikasını Gezi Ayaklanması'nın ardından direnişin önemli merkezlerine yönelik süreklileşen polis ablukası ya da buralara da yeni karakollar yaparak sürdürüyor. Tuzlucaayır'da cami-cemevi inşaatını "koruyan" polis barikatı, Gülsuyu'nda çetelerin güvenliğini sağlayan yeni karakollara, üniversitelerde kalıcı polis birimlerine dönüşüyor. Tüm bunlar ölü toprağı üzerinden atan halktan duydukları korkuyu gizledikleri, yıkılan korku imparatorluğunu "yeniden inşa etme" çabalarıdır.

Korkuyorlar, çünkü; milyonlarca insan, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını haykırdı. **Korkuyorlar, çünkü;** işçi-

emekçiler grev ve direnişlerle var olanı kabullenmeyeceğini söylüyor. **Korkuyorlar, çünkü;** gençlik sokakta ve okulda ya da tribünde polis istemediğini, 3 fidanın diktiği ağaçları kökten sökseler de o ağaçları yeniden dikeceğini gösteriyor. **Korkuyorlar, çünkü;** kadınlar "3-5 çocuk teşvikiyle" daha fazla şiddete maruz kalmak istemiyor ve ayaklanmaya katılıyor.

Korkuyorlar, çünkü; Kürt ulusu 30 yıldır ödenen bedellerin karşılığını ısrarla istemeyi sürdürüyor. **Korkuyorlar, çünkü;** battıkları Ortadoğu'da ve Rojava'daki kan gölü onları daha da içine çekiyor. Ve görünen o ki, dillerinden Gezi Ayaklanması'nı düşürmeyenlerin korkuları giderek büyüyecek!

Emekçinin Gündemi

Taksim Ayaklanması, İşçi Sınıfı... (2)
Sayfa 05

Göğün Yansı

"Gerçek dışı" ve "yapay" bir...
Sayfa 07

Pusulula

"Kurşun" kalemlili yoldaşa...
Sayfa 11

Bayramda da işsizlik aldı başını gidiyor!

Adana'da birçok büyük firmaya personel kıyafetleri diken TİCLON Emiroğlu Tekstil Fabrikası işçisi 100 kişi, üretimde daralma olduğu gerekçesiyle bayrama bir gün kala işten çıkarıldı.

İşsizlik, sadece ekonomik bir sorun değil toplumsal ve kişisel konuları da kapsayan çok yönlü bir meseledir. İşsizlik, bireye gelir akışını engellemekte, günlük aktivitelerin kalitesini ve mümkünatını bozarak, bireyin ve toplumun ekonomik ve sosyal yaşamını olumsuz etkilemektedir. Bayram tatili öncesinde açıklanan işsizlik rakamları, patronların birçok işçiyi işten çıkarmasıyla da birleşince; devletin işçi istihdamı kapsamındaki politikalarını tekrar gündeme getirdi.

TÜİK'in bayram tatili öncesi açıkladığı verilere göre Temmuz döneminde Türkiye'deki işsiz sayısı geçen yıla göre 363 bin kişi artarak **2 milyon 686 bin** kişiye, işsizlik oranı **yüzde 9.3'e** çıktı. Ancak işsiz sayısı ve işsizlik oranının kamuoyuna açıklananın çok üzerinde olduğunu bugün hemen herkes biliyor. Yani açıklamalardaki rakamlar, buzdağının sadece görünen kısmı. İşsiz sayısını anketle belirleyen TÜİK, anketin yapıldığı haftada resmi iş bulma kanallarını kullanmamış olanları işsiz saymıyor.

İşsizlik oranı açıklananın çok üstünde

İşbaşı yapmaya hazır olduğu halde umudunu yitirdiği için anket döneminde iş aramayan işsizlerin sayısı Temmuz itibarıyla 2 milyon 169 bin. **Bu durumda işsizler ordusu 4 milyon 855 bin kişiye, işsizlik oranı da**

yüzde 15.7'ye ulaşıyor. Üstelik bu sayıya; iş bulma umudu olmadığı için çiftçi ya da esnaf olan, ailesine yardım eden, sosyal güvenlik şemsiyesinde yer almayan **3 milyon 556 bin** ücretsiz aile-ev işçisi eklenmeli.

15-24 yaş grubundaki genç işsizlerin oranı yüzde 18'i buluyor. Anket döneminde iş arama kanallarından herhangi birini kullanmayanlar da dikkate alındığında yaklaşık **her beş gençten ikisi işsiz.** Yine umudunu yitirdiği için iş aramayanlar dışındaki resmi işsizlerin 583 binini üniversite mezunları oluşturuyor. Resmi rakamlar bile baz alınsa yaklaşık her 5 işsizden 1'i üniversite diplomalı. Ülke nüfusunun 27 milyona yakını işgücüne dahil değil. Bunların 11.4 milyon kişi ile en büyük bölümünü ev emekçisi kadınlar oluşturuyor.

İşsizlik, bireyin psikolojisini olumsuz etkiliyor

İşsizler üzerinde yapılan araştırmalar; işsizlikle beraber stres hormonlarının faaliyetlerinde artma olduğunu, gerilim, uykusuzluk ve sinirlilik durumları görüldüğünü, psikosomatik hastalıklarda artış olduğunu ortaya koymaktadır. İşsiz kalan birey, kendi kimliğini, sosyal konumunun ve kişiliğinin gelişmesinde çok önemli rol oynayan bir faktörden yoksun kalmanın boşluğunu yaşayarak kendisine olan saygısını yitirebilir.

İşsizlerin bir kısmı belirsizlik duygusu içinde yaşamakta ve bundan

rahatsız olmaktadır. Yeni bir iş bulunup bulunamayacağı konusundaki belirsizliğin ve üzerlerinde hissettikleri toplumsal baskının da etkisiyle, yaşamı üzerindeki denetimi kaybetmekte ve geleceği planlama güçlüğü çeken bir karaktere bürünebilmektedir.

Bayramda yeni işsizler "ordu"ya katıldı

Adana'da birçok büyük firmaya personel kıyafetleri diken TİCLON Emiroğlu Tekstil Fabrikası işçisi 100 kişi, üretimde daralma olduğu gerekçesiyle bayrama bir gün kala işten çıkarıldı. İşçilerin, iki ay önce gasp edilen hakları için 13 km'lik yürüyüş ve bakanlığa şikayet eyleminin ardından işten çıkarılması; patronun ve devletin politikasının bayramda da değişmediğini gösterdi.

İstanbul Zeytinburnu'nda da **Sultan Lroste Fabrikası'nda çalışan 20 işçi**, resmi tatilin başlangıcı olan **12 Ekim Cumartesi** günü, "acilen" fabrikaya çağrılarak işten çıkarıldılar. İşçilerin; daha önce Kuzu Deri ve Punto Deri'de olduğu gibi Deri-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılmış olma ihtimali şüpheye yer bırakmayacak kadar yüksek.

Bayram gibi uzun tatillerin, patronlar ve devlet için "fırsat" olduğunu söylemek elbette yanlış olmayacaktır. Sık sık açıklanan işsizlik raporlarının çığ gibi büyümeye devam edeceğini söylemek de...

Bayram gibi uzun tatillerin, patronlar ve devlet için "fırsat" olduğunu söylemek elbette yanlış olmayacaktır. Sık sık açıklanan işsizlik raporlarının çığ gibi büyümeye devam edeceğini söylemek de...

Beltaş'ta bayram kahvaltısı

İstanbul: Beltaş işçileri bayramın 3. günü direniş çadırlarında düzenledikleri sabah kahvaltısında aileleri ve dostlarıyla bir araya geldiler. Havanın yağmurlu olması nedeniyle belediye duvarına bağladıkları brandayı bahane eden zabıta, sivil ve çevik kuvvet polisleri sabahın erken saatlerinden itibaren işçilere gözdağı vermeye çalıştı. Ancak işçiler CHP İl Başkanını arayarak "Hani söz vermişiniz bu işi halledecektiniz" diye tepki gösterince geri çekilmek zorunda kaldılar.

Yapılan kahvaltıdan sonra işçiler, basına direnişleri hakkında bilgi veren bir konuşma yaparak süreci anlattı. Ayrıca konuşmada Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube başkanı **Hikmet Aygün**'ün park park dolaşarak işçilere direnişe katılmalarını yönünde telkinde bulunduğu vurgu yapıldı. Kahvaltıya Kazova Tekstil işçileri, Devrimci Müslümanlar ve Tatavla Forumu da katıldı.

İşgal fabrikasında bayramlaşma

İstanbul: Kazova Tekstil işçileri bayramın üçüncü günü **17 Ekim**'de, bayramlaşmak için direndikleri işgal fabrikasında Kazova Direniş Kültür Sanat Komisyonu'nun çağrısıyla dostlarıyla bir araya geldiler.

Çok sayıda kişinin katılımının olduğu etkinlik, havanın yağışlı olması ve imkânların elverişli olmaması nedeniyle içeride giriş katında yapıldı. Etkinlikte hep birlikte söylenen türküler eşliğinde halay çekildi, şiirler okundu.

Partizan dergisinin 82. sayısı çıktı! İrtibat bürolarımızdan ulaşabilirsiniz!

"Gerillanın Kaleminden: KIVILCIMI YANGINA ÇEVİRMEK İÇİN..."

UMUT YAYIMCILIK

"Osmanlı/Türkiye Tarihi ve Toplumunu Değerlendirmesi" başlığı altında kitap serisinin ilk 3 cildi **YAKINDA ÇIKIYOR**

- 1) Yöntem ve Kaynakça
- 2) İlkel Toplum, Asya Üretim Tarzı ve Osmanlı Toplumunu
- 3) Kableden Devlete

AKP'nin Gelecek Korkusu!

AKP hükümetinin bir yerel seçim yarımları olarak gündeme aldığı "**Demokratikleşme Paketi**"nin yaşamımıza getireceği "yenilikler" gazete sayfalarını süslemeyi sürdürüyor. "Andımız"ın kaldırılması ve türbanın kamusal alanda serbest bırakılmasına ilişkin düzenlemelerin öne çıkarıldığı bu sistematik propaganda faaliyetiyle AKP'nin paketlerinin değişim ve demokratikleşmeden yana niteliklerine inanmamız isteniyor.

Geniş kitle desteği ve yüksek oy oranıyla övünmeyi adeta bir politika haline getiren AKP'nin, neredeyse tüm burjuva-feodal medya aracılığıyla canhıraş yürüttüğü bu imaj tazeleme operasyonuna başvurması, Erdoğan'ın "bazı" korkuları olduğunu da gösteriyor. 27 Mayıs'ta başlayan ve kısa sürede tüm ülkeye yayılan, ODTÜ ve Tuzluca'yı'la bugüne taşınan Taksim Ayaklanması'nın yarattığı etki bunun nedenlerinden biri olmalı.

AKP'de Taksim Etkisi

İçişleri Bakanlığı'nın resmi açıklamalarına göre bile 2.5 milyonu aşkın emekçinin sokağa çıktığı Taksim Ayaklanması'nın, AKP hükümetinin prestijini ciddi anlamda sarstığı, karizmasını çizdiği gerçeği, AKP'yi yeni manevralar yapmaya zorluyor.

Zira Taksim Ayaklanması, orta ve küçük burjuvazide, geniş işçi ve emekçi yığınlarında sisteme karşı biriken öfkenin ve tepkinin boyutunu ortaya koydu. Hemen her alanda uygulamaya sokulan ve önümüzdeki günlerde gündeme getirilmesi düşünülen yeni neo-liberal politikalarla bu öfkenin daha da büyüyeceğine şüphe yok. Sıkça vurgulandığı üzere Taksim Ayaklanması, siyasi düzlemde, emekçi yığınların bilincinde derin etkiler, kısa sürede yok edilemeyecek izler bıraktı.

Ayaklanmanın önemli bir toplumsal kesimin dünyaya bakış açısını, düzen partilerine ve devrimci ve komünist güçlere dair algısını değiştirdiği bir gerçektir. Kitlelerin giderek politize olduğu, sokağa çıkarak faşist diktatörlüğe karşı mücadele ettiği, hızla değiştiği ve dönüştüğü, aynı zamanda daha ileri bir değişim ve dönüşüme daha açık hale geldiği tarihsel bir süreci yaşadık. Bu süreci takip eden yerel seçimlerin, sokağa çıkan toplumsal kesimler ile AKP arasında büyük bir irade savaşına sahne olacağını söy-

lemek yanlış olmayacaktır. Ayaklanmada geleceğine sahip çıkan yığınların AKP'den sandık aracılığıyla soracağı hesabın ilk durağı yerel seçim olacak.

AKP/Erdoğan'ın her konuşmasında toplumsal muhalefete sandığı gösterdiğini unutmamalıyım. AKP hükümeti ve Erdoğan'ın birbirini doğrudan etkileyecek yerel genel ile cumhurbaşkanlığı seçimleri üçgeninde açılacak en küçük bir gediğe tahammülü yok. Tabanda biriken bu sinerjinin farkına Gezi Ayaklanması'yla varan AKP hükümeti, işi "garantiye almak" adına yeni bir imaj operasyonuna imza attı.

Zaten paketin balon olduğu ve demokratikleşme adına esaslı hiçbir adım atmadığı da açık. AKP hükümeti bolca demokrasiden söz ederek, emekçi yığınların gözünü boyayarak, kimi şekilsel düzenlemeler yaparak, zedelenen imajını tamir etmeye çalışıyor. Bugün AKP tarafından birer lütf olarak gündeme getirilen kimi düzenlemelerin emekçilerin, Kürt halkının uzun yılları bulan kararlı mücadelesi ve ödediği ağır bedellerle kazanıldığını da mutlaka eklemek gerekiyor.

AKP hükümeti tıpkı kendisinden önceki tüm TC hükümetleri gibi bolca özgürlük, demokrasi ve reformdan söz etse de emekçi halkımızın, Kürt ulusunun, Alevilerin, çeşitli azınlıklardan emekçilerin uğruna mücadele ettiği temel taleplerine gözlerini ve kulaklarını kapatmaktadır. Atıldığı iddia edilen adımlar büyük bir aldatmaca ve oyalamadan ibarettir. Türk hâkim sınıflarının Gezi Ayaklanması'yla açığa çıkan öfkeyi dindirmekten ve gelişen toplumsal muhalefete karşı yeni önlemler almaktan gayri bir kaygısı bulunmamaktadır.

Toplumsal Muhalefete Polis Kuşatması

"Demokratikleşme paketi"nin gölgesinde kalan yeni paketin içeriği bu iddiamızı ispatlamaktadır. Sömürü ve zulüm üzerine kurulu sistemin devamını sağlamaktan gayri bir amacı olmayan Türk hâkim sınıflarının sözcüsü AKP'nin, yeni paketi gerçek niteliğini ve sürece dair hakiki yaklaşımını ortaya koyuyor. Taksim Ayaklanması'ndan sonra "kahramanlık destanı yazan polisi" her yönden güçlendireceğini açıkla-

yan AKP, toplumsal muhalefetin dinamiklerine yönelik saldırganlığını artırıyor. Paketle, daha önce hâkim ve savcı talebiyle uygulanan önleme gözaltılarının 12-24 saate kadar polis yetkisiyle uzatılmasına izin verilmesi öngörülüyor.

Adalet ve İçişleri Bakanlıkları'nın ortaklaşa yürüttüğü çalışmaya göre; eylem yapma ve "**olay çıkarma**" potansiyeli olan örgütler izlemeye alınacak. İstihbarat raporlarının bu faaliyetleri doğrulaması durumunda, örgüt üyeleri hâkim ve savcı talebi olmadan doğrudan polisin isteği üzerine 12 veya 24 saat gözaltında tutulabilecek. Sözü edilen düzenlemeyle, polise mukavemet ve kamu malına zarar vermenin cezaları da artırılabilecek. Türk Ceza Kanunu'nun "**Mala zarar vermenin nitelikli halleri**" başlıklı 152'nci maddesiyle, "**Görevi yaptırmamak için direnme**" başlıklı 265'inci maddesi yeniden düzenlenecek. Bu maddelerde öngörülen cezalar artırılabilecek.

Kamu görevlisine karşı görevini yapmasını engellemek amacıyla "**cebir veya tehdit**" kullananlara verilen hapis cezasının da artırılması düşünülüyor. Taslak çalışmaya göre, molotof kokteyli "**Yanıcı ve parlayıcı madde kullanılarak oluşturulmuş, el yapımı saldırı veya savunma aracı**" olarak tanımlanacak ve taşıyan, bulunduran kişiye 3 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası gündeme gelebilecek. Molotof kokteyli, bir örgüt tarafından kullanılırsa, cezalar yarı oranında artırılabilecek. Toplumsal olaylar ve eylemler sırasında, kimliği gizlemek için yüzün örtülmesi halinde de daha fazla ceza verilmesi planlanıyor. Pakete, ceza sınırı 2 yılın altında olan suçlarda tutuklama yapılamaması nedeniyle, suçun tekkerrürü halinde tutuklamaya olanak sağlayacak hüküm konulacak. Taslakta yer alması planlanan "**Kolluk Kuvvetleri Denetim Kurulu**" düzenlemesi, ise insan hakları ihlalleriyle ilgilenecek(!)

Taksim Ayaklanması'ndan dersler

Taksim Ayaklanması'ndan dersler çıkararak AKP, bir kısmına yer verdiğimiz söz konusu düzenlemelerle toplumsal muhalefeti daha fazla baskı altına almayı, kontrol altında tutmayı ve pasifize etmeyi hedefliyor.

çıkararak AKP, bir kısmına yer verdiğimiz söz konusu düzenlemelerle toplumsal muhalefeti daha fazla baskı altına almayı, kontrol altında tutmayı ve pasifize etmeyi hedefliyor.

Spordan sorumlu devlet bakanı Suat Kılıç'ın önümüzdeki günlerde taraftar gruplarına yönelik "yeni operasyonlar olabilir" şeklindeki açıklaması, saldırının AKP'ye muhalif olan tüm kesimleri hedef aldığını anlatıyor. Elbette söz konusu düzenlemeler Türk hâkim sınıflarının, sokağa çıkan yığınlardan ne kadar korktuğunu ve yığınların gelişen mücadelesi karşısında daha fazla baskı şiddet ve zora başvurmak "zorunda" kaldığını göstermektedir. (Bloomberg, yaptığı araştırmada dünyada kişi başına en çok polis düşen ülkeleri listeledi. 52 ülkenin yer aldığı listede Türkiye 2'nci sırada bulunuyor.) Zira onların iktidarı baskı, şiddet ve faşist terör üzerine kuruludur.

Oysa tarih bize sokağa çıkan yığınların karşısında hiçbir gücün duramayacağını göstermiştir. Taksim Ayaklanması'nda, TOMA'lara, gaz bombalarına, gerçek ve plastik merminlere karşın alanları zapt eden milyonlar da bu gerçeği bir kez daha ispatlamıştır.

DDSB 4. Eğitim Kampı Gerçekleştirildi

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) 4. Eğitim Kampı'nı geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdi. Kampın temel konusu **sınıf hareketinde kopuş ihtiyacıydı**. 4. Eğitim Kampı'nın Gezi Ayaklanması'nın ardından ve gösterdiği dersler üzerinden gerçekleştirilmesi tartışmaların niteliği bakımından önemli bir avantaj olarak değerlendirildi.

Kampta yürütülen tartışmaların temel üç konuda toplandığı görüldü:

1. Gezi Ayaklanması, rolümüz ve öğrettikleri; Gezi Ayaklanması'nın işçi hareketiyle ilişkisi...

2. Üretim ilişkileri, sınıfın yapısı ve yasal düzenlemeler; sendikal alanın durumu ve geleceği; sınıf hareketinde kopuş ihtiyacı, yeni sendikal hareket, modeller...

3. DDSB kopuşun neresinde, olanaklar ve olasılıklar; ne yapacağız, A/P ve yayın araçları, kampanyalar; sınıf çalışmasına yoğunlaşma, örgüt bilinci, çalışma tarzı...

Kampta ayrıca "**DDSB Programı**", "**Kadın Emeği**" ve "**Gezi Ayaklanması ve Gençlik**" başlıklı forumlar gerçekleştirildi. Verimli tartışmaların yaşandığı kamp boyunca çeşitli kültürel etkinlikler de gerçekleştirildi. DDSB kampında ileriye dönük yürütülecek çalışmalara, A/P ve yayın araçlarına ve kurumsallaşmaya dönük kararlar alındı. Kıdem tazminatı ve asgari ücret üzerine yürütülecek çalışmaların planlanmasının yanında devam eden direniş ve grevlere dönük de görevler ortaya kondu. Kampın ardından Bursa

Leroy Merlin'de grevde olan işçiler ziyaret edildi.

Gezi dersleri ışığında; güçlü bir sınıf hareketi için örgütlenmeye!

Geleneksel olarak düzenlediğimiz eğitim kampımızın 4.'sünü gerçekleştirdik. İşçi sınıfı ve sendikal hareketin yaşadığı tıkanıklığa paralel sınıf hareketinde kopuş ihtiyacı ve DDSB örgülünde yaşanan yetersizliklere müdahale kampımızın önceden belirlenen temel konusuydu. Kampımızın Taksim Ayaklanması'yla başlayan halk hareketi sonrasında gerçekleşmesi kampanya damgasını vuran en önemli öğeydi. DDSB açısından bu iki konu birbirini gölgeleyen değil tam tersine birbiriyle yakından alakalı konulardı. Nitekim kampta yaşanan tartışmalar bunu daha da açığa çıkardı. 4. kampımızda konular ve kampanya katılım daha dar tutuldu. Buradaki amaç ihtiyaç ve görevlere göre daha yoğunluklu bir tartışma yürütmek, aynı zamanda örgütlenmeye dair somut bir irade ortaya çıkarabilmektir. Bu konuda da ileriye doğru önemli bir adım atıldı. Kuşkusuz bu adımın gerçek göstergesi kolektif olarak ortaya konacak irade olacaktır.

Gezi Ayaklanması özellikle kitlelerin rolünün, kendiliğinden hareketin kavranması ve sağladığı özgüven açısından önemlidir. Gezi boyunca yoğun bir emek ve kararlı bir duruş ortaya kondu. Bu yönüyle halk hareketi içerisindeki duruşumuz olumludur. Diğer yandan ciddi yetersizliklerimiz vardır. Gezi Ayaklanması bu yetersizliklerimizi daha açık bir biçimde göstermesi bakımından da ayrı bir yere sahiptir. Çünkü yetersizlikleri görebilmek yeni süreci inşa edebilmenin de anahtarıdır.

Ayaklanma boyunca politik bir yönlendirmenin eksikliği, anlık gelişmelere uyum gösterememe, kitle hareketinin büyüklüğü karşısında irade koymadaki tutukluk ve en önemlisi propaganda araçları ve örgütlenmedeki yetersizlikler öne çıktı. Devrimciler bu ayaklanmada direnişin militan hattını oluşturdu ve bir anlamda da "güvenlik gücü" olarak öne çıktılar. Ancak kitlelerin öz örgütlülüklerinin oluşumunda öncü bir rol oynamadılar.

Gezi Ayaklanması'nın arka planında neo-liberal politikaların ortaya çıkardığı sonuçları görebiliriz. Bu politikaların temel hedefinde de işçi sınıfı vardır.

Ancak işçiler nicel olarak en büyük kitleyi oluştursa da sınıf kimliği ve talepleriyle Gezi Ayaklanması'nda bulunmuyordu. Sendikaların tutumu ise biliniyor. Bu durum somut hedeflerde darlığa yol açtığı gibi hareketin işçi sınıfı hareketine katkısını da sınırladı. Devam eden THY grevi ve 15-16 Gezi'nin yıldönümü karşısındaki ilgisizlik dikkate değerdir. Bu konuda bizlerin de pek bir adım attığı söylenemez. Ancak burada görülmesi gereken Gezi Ayaklanması'nın tüm geleneksel fikir, politika ve örgütlenmeleri aşan yeni bir hareket ortaya çıkardığıdır. Sınıf hareketi olamaması sınıf dışı ya da orta sınıf hareketi olmasından değil işçi sınıfının örgütsüzlüğü ve sınıf bilincinden yoksunluğu ile ilgilidir. Sendikal harekete uzaklığı sendikaların verili durumu kadar işçi sınıfının büyük bölümü güvencesiz ve örgütsüz kesimlerine hitap edebilen bir sendikal çizginin geliştirilememesiyle ilgilidir.

Gezi Ayaklanması ilk elde çevre sorunu bütünde ise AKP hükümetinin siyasi ve kültürel baskıları etrafında şekillendi. Kendiliğinden bir hareket olarak bu yönü belli bir doğallık taşıyor. Tartıştığımız ise işçi sınıfının hareketteki yeri ve hareketin sınıfın ideolojisi ve örgütlenmeleriyle olan ilişkisidir. Çünkü kitle hareketleri içerisindeki sınıfsal özü açığa çıkarmak ve hareketi işçi sınıfının politik önderliğiyle donatmak en önemli görevimizdir. Bu görev aynı zamanda tarihsel bir gelişim ve doğal bir yöneliştir.

Gezi Ayaklanması ile işçi hareketi arasında kurulan ilişki daha çok potansiyel bir ilişkidir. Bize göre bu potansiyel güçlüdür ve her geçen gün işçi sınıfı içerisinde mayalanmaktadır. Gezi'nin dersleri sınıf hareketinin potansiyeli ile buluşmak zorundadır. Gezi'nin niteliksel gelişimi sınıf hareketine bağlı olduğu kadar; sınıf hareketinin yolunu çizebilmesi de Gezi'nin derslerine bağlıdır. Bu nedenle Gezi Ayaklanması'ndan işçi sınıfı, sınıfın ideolojisi ve örgütlenmeleri dışında kendiliğindenci ya da liberal sonuçlar çıkaran anlayışlarla aramıza kalın bir çizgi çekiyoruz.

Diğer yandan sınıf örgütlerinde yaşanan tıkanıklığın da farkındayız. Bu tıka-

nıklığın birçok sebebi bulunuyor ve sendikal bürokrasi bunlardan sadece biri. Üretim ilişkilerinde yaşanan gelişmeler, üretimin esnek ve parçalı hale getirilmesi, işçi sınıfının organik birliğinin dağıtılması ve buna paralel örgütlülüğün tasfiyesi, nesnel bir durum tespitidir. Yasalarla perçinlenen ve fiili uygulamalarla misli sonuçlara ulaşan saldırılar karşısında kendini yeni koşullara uyumlu hale getiremeyen örgütlenmelerin her geçen gün tasfiye oluşuna tanık oluyoruz.

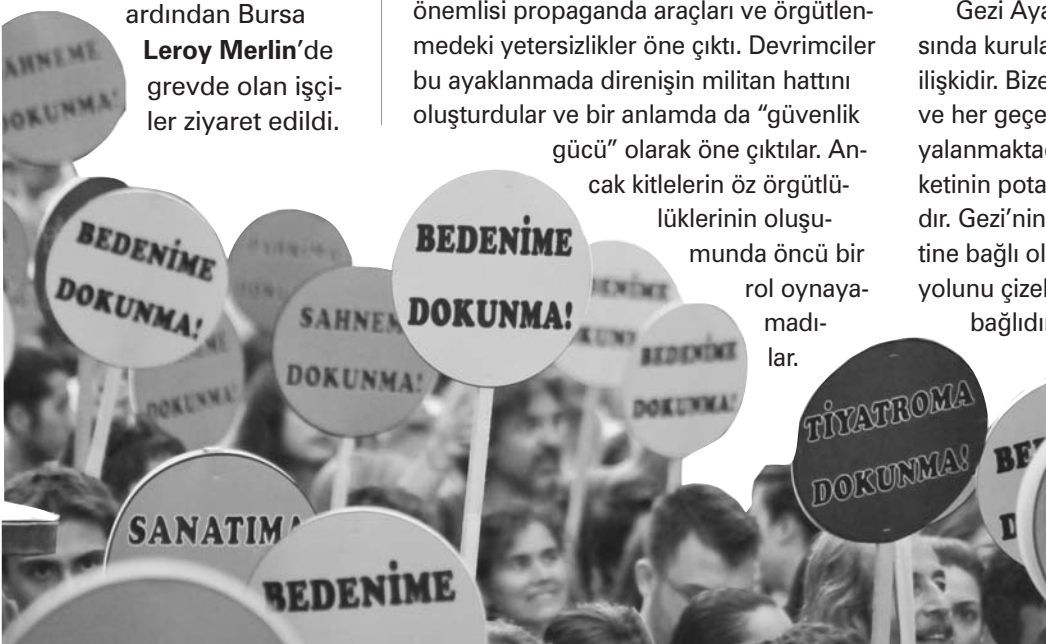
Yeni koşullara uyum göstermek en başta doğru bir durum tespiti ve bunun üzerinde yükselcek doğru bir çizgi ile mümkündür. İşçi sınıfının sendikal örgütlülüğünün yüzde 5'lerde seyrettiği bir gerçeklikte en başta sendikal harekette bir kopuşa ihtiyaç olduğu açıktır. Fakat sınıf örgütleri sendikalardan ibaret değildir. Dolayısıyla örgütlenmeye dönük bu ciddi sorunu salt sendikal örgütlenmelerin sorunu olarak görmek en büyük yanıltır. Tam tersine bugün sorun esas olarak sınıfın politik örgütlenmesinin bir sorunudur. Çünkü en başta sendikal mücadele artık daha hareketli, çok bileşenli ve geniş alanları kapsayan fiili bir mücadele haline geldi. Ve daha önemlisi sendikal hareket devrimci bir çizgi ve iradeye ihtiyaç duyuyor.

Bu ihtiyacın karşılanabilmesi mücadelenin bütün parçalarını örebilme kabiliyetini gösterebilecek politik bir müdahalede odaklanmaktadır. Bu müdahalenin sendikal alandaki biçiminin ne olacağı; her ikisi de sınıfın öz örgütlülükleri olmak üzere ne oranda varolan sendikalar içerisinde gerçekleşeceği, aynı zamanda ne oranda alternatif örgütlenmeleri zorunlu kılacağı önemlidir.

Sınıf hareketindeki bir kopuşun en başta çizgi ve pratikte bir kopuş olacağı unutulmamalıdır. Örgütsel biçimler bunun üzerinden şekillenebilir. Bu konuda önemli fikirler oluşturduk ancak bu fikirlerin henüz yeterli doygunluğa ulaştığını söyleyemeyiz. Bu eksikliğin çeşitli nedenleri bulunuyor. **İlk olarak**, bu konuyu kavrayışımızda halen yetersizlikler var. **İkincisi**, işçi sınıfının ve sınıf çalışmasının yeterince içinde değiliz. Zira her yeni çizgi ve pratik, nesnel potansiyellere dayanmanın yanında belirli bir örgütsel potansiyel üzerinden tanımlanabilir. **Üçüncüsü**, sınıf hareketinde kopuşa dair henüz yeterli bir kitle pratiği ve modelden yoksunuz. Çünkü her yeni çizgi ve pratik nesnelliğe, örgütsel potansiyele dayandığı kadar dolaysız hareketin yol göstericiliğine de dayanmak, buradan sistemleşmek zorundadır.

Bizler sınıf hareketindeki kopuşun nesnel bir zorunluluk olmanın ötesinde öznel bir irade sorunu olduğunu düşünüyoruz. Gezi Ayaklanması'ndan çıkardığımız dersler bize bu kopuşa hazırlanmayan, kopuş için örgütlenmeyen, geleneksel çizgi ve pratiklerin ötesine geçemeyen örgütsel yapıların hareketin gerisinde kalmaya mahkum olduğunu gösteriyor. Bunun için sınıf içerisinde örgütlenmeye vurgu yapıyor; örgüt bilincini en başta buradan tanımlıyoruz.

(Devrimci Demokratik Sendikal Birlik)

Kazanımları ve Kayıplarıyla Leroy Merlin Grevi

DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'nın 2012 Mayıs ayından bu yana Leroy Merlin' de örgütlenme çalışması sürüyor ve altı aydır patronla talepler için görüşmeler yapıyordu. Birçok maddede anlaşılmasını nedeniyle sendika tarafından grev kararı alınmış ve 3 Ekim günü **"sosyal haklar, sözleşme süresinin 3 yıl olması, % 15 zam ve tüm işçilerin aynı kapsamda (reyon görevlileri ve muhasebe çalışanlarının da dahil edilmesi) değerlendirilmesini"** içeren taleplerle işçilerin kararlılığı ve coşkusu ile grev başlamıştı.

Grevin ilk iki gününde yapılan görüşmelerde patronun; 3 yıl sözleşmeyi kabul etmesi, sadece reyon görevlilerini kapsama alması ve yıllık % 6 zam ile 450 TL sosyal hak teklifi (yıllık % 6 zam ile 450 TL sosyal hak toplamda % 9'a tekabül ediyor) özellikle kapsam maddesine muhasebe çalışanlarının dahil edilmemesi nedeniyle işçiler tarafından kabul edilmedi.

Kazanımların derecesi...

Patronun görüşme talep etmesi nedeniyle 14 gün sonra yani grevin 16. gününde 18 Ekim tarihinde yapılan görüşmede anlaşma sağlandı. *Yapılan anlaşma ile 3 yıl için sözleşme yapılması kabul edildi. Birinci yıl için % 6, ikinci ve üçüncü yıl için enflasyon oranında ücret artışı, mevcut yol ve yemek yardımları korunduğu gibi, 500 TL tutarında sosyal yardım paketi, tüm sosyal haklara ikinci ve üçüncü yıl enflasyon oranında artış yapılması kararlaştırılarak anlaşmaya varıldı.*

Fakat yapılan zam ve sosyal hak toplamının yıllık % 15'in altında kalması ve muhasebe çalışanlarının kapsam dışında bırakılmış olması Sosyal-İş Sendikası'nın açıkladığı kazanımların derecesini ortaya koyuyor.

Onaltı gündür coşkulu ve kararlı bir duruş sergileyen işçilerin neden bu anlaşmayı kabul ettikleri ya da kabul etmeye koşullandığı üzerinde özenle durulması gerekir. Günlerdir **"Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz"** sloganını atan işçilerin grev önlüğüyle onlarla beraber greve çıkan muhasebe çalışanı arkadaşlarını neden yarı yolda bıraktıkları; **"Birleşe Birleşe Kazanacağız"** sloganını atan işçilerin muhasebe bölümünde çalışanlardan neden ayrıştırıldığı; **"Zafer Direnen Emekçinin Olacak"** sloganını atan işçilerin taleplerinin altında zam ve sosyal haklara neden razı geldiği bilince çıkartılmalıdır.

Sendika ve kaygıları...

İşçilerin hiçbirinin daha önce bir greve veya direnişe katılmamış olmamaları, büyük bir kısmının da sınıf bilincinin zayıflığı greve ve görüşmelere önderlik eden sendikaların sonucu büyük bir zafer olarak göstermesini kolaylaştırmıştır. Sendikaların *"işverenin başka bir teklif yapmayacağı, son teklifinin bu olduğu, işyerlerini kapatıp gideceği, zaten işverenin kâr etmediği"* gibi söylemleri dikkate değerdir.

Yine Örgütlenme Daire Başkanı'nın grev önlüğüyle günlerdir direnen muhasebe çalışanı işçiye *"işverenin isterse kendisini başka bir bölüme geçirebileceği ve böylelikle kapsam dahilinde olabileceği"* ama muhasebe çalışanlarının kapsam dahilinde olamayacağı bir "ara formülü" kazanım gibi önermesi ve diğer işçiler üzerinde de bu algıyı yaratarak bu işçi üzerinde baskı oluşturması sendikaların güttüğü kaygıları ortaya koymaktadır. Muhasebe çalışanlarının kapsama dahil edilmemesinin işçilerin birliği ve

örgütlenmenin gücü açısından önemi büyüktür. Ancak bunun anlaşılması engellenmiş ve olay kişiye odaklanmıştır.

Genel tablonun göstergesidir

Birçok farklılıklarına rağmen emeğinin hakkı için birleşip tek vücut olan, günlerdir her türlü zorluğu beraberce paylaşan, yağmurun altında dimdik ve omuz omuza durabilen işçilerin birliği sendika yöneticilerinin tutumu nedeniyle yara almıştır. İşçilerin bir kısmı onaltıncı gündeki anlaşmayı kazanım olarak görmekte, bir kısmı ise birlik ve kararlılık açısından ilk günden daha geriye düşüldüğünü, kazanımdan daha çok kayıp olarak görülmesi gerektiğini düşünüyor. Bu nokta dikkate alınmalıdır; çünkü işçi sınıfı adına tanımlanabilecek zaferler sadece ekonomik bir takım haklarla sınırlı değildir. **İşçilerin sınıf bilincini geliştirmeyen, sınıf birliğini güçlendirmeyen ve örgütlülüğünü genişletmeyen kazanımlar ancak sınırlı ve geçici bir kazanımdır. Sınıf örgütlerinin ve özelde sendikaların görevleri en başta buradan tanımlanmalıdır.**

Leroy Merlin'de yaşanan süreç sendikal alanın genel tablosunun da bir göstergesidir. **İleri dediğimiz sendikalarda dahi hakim olan çizgi var olanı korumaya çalışan ancak ileri atılmaktan, bunun gereklerini yerine getirmekten kaçınan bir çizgidir. Bu çizginin bütünde sınıfın örgütlülüğünü geliştiremeyeceği, dahası var olanı korumakta dahi zorlanacağı açıktır.** Bizler sendikaları işçi sınıfının öz örgütlülükleri ve mücadele mevzileri olarak görüyor ancak belirleyici olanın işçilerin sınıf bilinçli eylemi olduğuna inanıyoruz. **(Bursa DDSB)**

Emekçinin Gündemi

Gezi Ayaklanması, İşçi Sınıfı ve Sendikalar (2)

Bir önceki yazımızda Gezi Ayaklanması'nda işçi sınıfının durumuna köşemiz el verdiği ölçüde değinmiştik. Bu yazımızda da işçi sınıfının öz örgütleri olan sendikaların durumuna değineceğiz. Sendikaların Gezi Ayaklanması'ndaki pratiklerine bakıldığında nasıl bir acizlik içerisinde olduğu görülmektedir. Örneğin Gezi Ayaklanması'nda **DİSK** 31 Mayıs günü gerçekleştirdiği eyleme, üyesi olan işçileri katamamış, büyük çoğunluğunu zaten Gezi direnişçileri olan bir kitleyle basın açıklaması yapmıştır. **KESK** daha önce kararını aldığı direnişin başlamasıyla birleştirdiği 4-5 Haziran'da "grev" yapmıştır. Türk-İş içerisinde yer alıp kendisini "sınıf sendikası" olma iddiası ile ayrı bir noktadan değerlendiren ve biraraya gelen **Sendikal Güç Birliği Platformu** ise **duran sendikacı** eylemleri ile "göz doldürmüştür." Eminiz bu eylemlerin ardından sorumluluklarını yerine getirme rahatlığı kendilerine iç huzuru da vermiştir.

Bugün "ileri" olarak ifade ettiğimiz sendikalar, işçi sınıfının sadece ekonomik sorununun gereğini dahi yerine getirememektedir. Bu kısmı biraz daha açmak gerekir. Bugün hakim sendikal anlayış bürokrat yapının ötesinde işbirlikçi, sarı sendikal anlayıştır. Bu anlayışlar, işçi sınıfı mücadelesinde mevcut örgütlü yapısını bir adım öteye taşımak istememektedirler. (Zaten gidebilecek kabiliyeti de yoktur). Çünkü ileriye gidiş çabası; yapmış olmak için yapılan eylem biçimlerini bırakıp **fiili meşru eylem biçimini** benimsemeyi, pratiğe geçirmeyi koşullamaktadır. Çünkü ileriye gidiş; bürokratik sendikal anlayışları bırakıp **sınıf sendikacılığı** ilkelerini yerine getirmektir. Hakim sendikal anlayışlar işçi sınıfının örgütsüz kesimlerini örgütlenme, kendisini yasalarla sınırlamadan meşruluk zemininde bir örgütlenme çabasına girmemektedir. Çünkü bu çaba sendikal anlayışları koltuğundan edecektir.

"En ileri sendikal anlayışı" savunduğu iddiasına konu olan, diğer sendikalar içerisinde ayrıca değerlendirilmesi gereken KESK ise sınıf örgütü olmaktan giderek uzaklaşmış, daha çok siyasal parti görevi yapmaktadır. Bu açıdan sendikaların durumunu sadece devletin baskısı ya da ürettiği neo-liberal politikalarla açıklamak, ortaya çıkan durumdan payımıza düşeni almamamızı ifade eder; ki bu sorumluktan kaçmaktır aynı zamanda. Gezi Ayaklanması'nda sendikaların etkisiz olması daha öncesi sürecin yarattığı sonuçtur. Sermayenin sınıfa yönelik müdahalesi itina ile sürerken sınıfın içinde çalışmanın önemini bilen ve inancını taşıyan devrimciler ise saldırıların yoğunlaştığı 1980'lerden itibaren bu sürece gerektiği düzeyde müdahale edememiştir. Gezi Ayaklanması'nda bu bir kez daha görülmüştür.

Sendikalar, sendikalara hakim anlayışlar duruş pozisyonlarını korumakta ısrarcı, kalıplaşmış eylem yapma mantığında sebat etmektedirler. Bu durumu da kendi geleceklerinin garantisi olarak görmekte olduklarını yukarıda ifade etmiştik. Geçmişteki eylemleri reddetmemekle beraber yaratıcı fiili meşru eylem hattı örmek önümüzdeki süreç açısından belirleyici olacaktır.

İşte tam da bu noktada halkın temel sorunlarının sömürücü düzenin özünde olduğunu bilen perspektifle meselelere yaklaşan devrimcilerin, sendikaların mevcut halet-i ruhiyesine de bu perspektifle bakması ve çözücü, değiştirip dönüştürücü rolünü üstlenmesi gerekmektedir. Önümüzdeki süreç hakim sınıflarının kapsamlı saldırılarına sahne olacaktır. Kıdem Tazminatı hakkının gaspı bu saldırıların en temel halkalarından biridir. Bu çerçevede başta sınıf bilinçli işçiler olmak üzere devrimciler sendikaları harekete geçirmek noktasında adım atacaktır. Saldırılarına karşı Gezi Ruhuyla kendi mücadele alternatiflerini yaratacaktır. **(Devam edecek)**

Faşizme serbest vuruş!

İzmir: İzmir Yenikapı Tiyatrosu, **Ali İsmail Korkmaz** için 8-15 Kasım tarihleri arasında "Faşizme serbest vuruş!" şiarıyla futbol turnuvası düzenliyor. Kadın-erkekli takımların kurulup katılabileceği turnuva için son başvuru tarihi 1 Kasım olarak belirlendi. Biz de bu futbol turnuvası ile ilgili daha ayrıntılı fikir sahi-

bi olmak için Yenikapı Tiyatro ve Spor Derneği Başkanı **Medine Çam**'dan görüş aldık:

- Böyle bir turnuva düzenleme fikri nasıl gelişti?

- Kasım ayı boyunca tüm Gezi şehitleri için şiir, dans, müzik festivalleri ve turnuvalar düzenleme fikri olarak ortaya çıktı aslında. Mücadele farklı alanlara ihtiyaç duyuyordu. Forumlar bu alternatiflerden mesela. Ancak yapılan etkinliklerin birleştirici bir niteliğe sahip olması gerektiğini düşündük. Aynı zamanda Gezi şehitlerinin anılarını yaşatmak çok gerekiyordu. Sonrasında bu etkinlikleri kendi bulunduğumuz ilde İzmir'de, Haziran direnişi boyunca birlikte hareket ettiğimiz arkadaşlarımızla ortaklaşmayı düşündük. Hayatını kaybeden ve mücadelede tutsak düşen dostlarımızın her alanda bizimle beraber olduğunu vurgulamak gerekliliğinin farkındalığıyla başladık anma projeleri geliştirmeye. Kasım ayı içinde, Ege Üniversitesi Bornova Kampüsü'nde 19-20-21 Kasım tarihlerinde **Ahmet Atakan Şiir Festivali** düzenleyeceğiz. Aralık ayında mücadelede kaybettiğimiz diğer dostlarımızla ilgili projeleri hayata geçireceğiz.

- Ali İsmail'e ilişkin anma etkinliği kapsamında futbolu tercih etmeniz özel bir nedeni var mı?

- Söylediğim gibi aslında planlanan etkinliklerin içinde futbol da vardı sadece. Ama belki futbol kültürünün hepimiz için tanıdık olmasından en hızlı gelişen etkinlik oldu. Tabii Gezi sürecinde **Çarşı** ile gördüğümüz, futbolun sadece futbol olmadığı gerçeği de var bu girişimin düşüncesinde. Endüstriyel futbola karşı sokak aralarında, mahallelerde toz toprak içinde oynadığımız futbol ve yani işin özü hayatı savunmak düşüncesi bu girişimin çekirdeğidir. Bu anlamda İzmir'de Altay ve Göztepe taraftarlarının da ciddi desteğini gördük.

- Hazırlık sürecinde başka kimlerle, hangi kurumlarla görüştiniz? Genel olarak bu organizasyona yaklaşım nasıldı?

- Tüm direniş boyunca yan yana olduğumuz arkadaşlarımızla birlikte sahibiyiz bu organizasyonun. Parklar Bizim İzmir (İzmir Forumlarının ortak alanı), Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Oyuncuları, Kamera Sokak ve İzmir Müzisyenler Derneği bu arkadaşlarımızın bağlı olduğu topluluklar. Hepsisi büyük bir heyecan ve mutlulukla yaklaşım kabul ettiler birlikte olmayı. Bunun dışında Bornova Belediyesi, Dikili Belediyesi, Balçova Belediyesi, Gaziemir Belediyesi imkanlarını bize açtılar. Yaklaşım gayet olumluydu.

- Katılımın ve ilginin nasıl olacağına dair beklentileriniz neler?

- Katılım ve ilgi bizi çok sevindirecek kadar yoğun. İnsanlar "mücadele bitti" diyenlere karşı duruyorlar. Biz kolektif üretimin tadını bir kere almış bir insanla çok zorlanmıyoruz zaten. Egemenler için en tehlikeli yönü bu oldu zaten Gezi'nin. İnsanlar birbirlerine güvenebileceklerini, acılarında ve sevinçlerinde yalnız olmak zorunda olmadıklarını gördüler. Bu, o sis perdesini temizledi aramızdan.

Gerilladan Çalık Grubu'na UYARI!

H. Merkezi: TKP/ML-TİKKO Dersim Bölge Komutanlığı son süreçte Dersim'de **Cevizlidere, Biçin, Hanuşağı** ve **Kızılveran** köylerindeki doğal kaynakları talan etmeye isteyen maden şirketlerini uyararak bir açıklama yaptı.

Konuya ilişkin yapılan ve elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada "Bilindiği gibi Dersim coğrafyası ve iklimi doğal zenginlik alanı ve aynı zamanda yaşam kaynağıdır. Egemen sınıfların son yıllarda; özellikle 'çözüm süreci' ile birlikte 'istihdam sahası açıyoruz', 'bölgeyi kalkındırıyoruz' aldatmacası ile yaptıkları 'fırsatçılığın' özünde, bölgemizdeki yeraltı ve yerüstü kaynaklarının talan edilmesi vardır" denilerek egemenlerin açıklamaları teşhir edildi.

Açıklamada ayrıca bölgede talan ve yağma gerçekleştiren şirketleri uyararak bölge komutanlığı, "Son süreçte, AKP'ye yakınlığıyla bilinen **Çalık Grubu** adlı şirket ve onun **ASYATEK VE TUĞRUL** adlı taşeron firmalarının, **Ovacık'ın Cevizlidere, Biçin, Hanuşağı ve Kızılveran köylerinde 'Bakır madeni arıyoruz'** adı altında yürüttükleri, yürütmek istedikleri çalışmalardan **Partimiz haberdardır. Bu çalışma çerçevesinde yol yapımı ve sondaj çalışmaları da dâhil olmak üzere,**

yağma ve talanın önünün açılmasına yarayacak hiçbir çalışmaya izin verilmeyeceğini bu açıklama vesilesiyle bir kez daha ilan ediyoruz" ifadelerine yer verdi.

Açıklamada başta özellikle **Ovacık** halkına çağrı yapıldı. **Ovacık** halkının yağma ve talana karşı mücadelede aktif rol alması yönünde çağrı yapan Bölge Komutanlığı şirketlere destek olan kişi ve grupları da uyararak "Başta **Ovacık halkı** olmak üzere tüm halkımız **Partimiz önderliğinde yürütülecek bu mücadelenin bir parçası olmalı, emperyalistlerin ve onların uşaklarının coğrafyamızı talan etmesine, halkımıza ait olan zenginliklerin yağmalanmasına karşı aktif bir savaş yürütmelidir. Partimiz TKP/ML ve onun önderliğinde savaşan TİKKO bu mücadelenin en**

ön saflarında olmaktan vazgeçmeyecektir. Öte yandan, bahsi geçen şirketlerin temsilcileri ve çalışanları başta olmak üzere, bunlara yeme-içme, barınma, iş makinesi, traktör vb. olanaklar sağlama noktasında yardımcı olanları, bu vesile ile toprağını-arazisini satanları ve bu çalışmalara yardımcı olan köy muhtarlarını uyarıyoruz! Bu çalışmalardan vazgeçmediğiniz takdirde **TİKKO gerillalarının hedefi olacaksınız!**" dedi.

Açıklama **Ovacık** halkının mücadelesini selamlayan; "Son olarak, maden şirketlerine karşı mücadele eden ve son günlerde bölgedeki çalışmalarını fiili olarak durduran **Ovacık halkını selamlıyor ve tüm halkımızı Partimiz saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz!**" şeklindeki ifadelerle son buldu.

Artık çiçek yetiştirmek yasak!

H. Merkezi: Bingöl M Tipi Hapishane'den 18 PKK'linin 1 yıl boyunca kazdıkları tünelden firar etmelerinden sonra Siirt Hapishanesi'nde koşullarda saksılarda yetiştirilen çiçekler toplanarak hapishane dışına çıkarıldı.

Konuya ilişkin açıklama yapan İnsan Hakları Derneği (İHD) Siirt Şube Başkanı **Vetha Aydın**, Bingöl'de yaşanan firardan sonra hapishanelerdeki aramaların sıklaştırıldığını ve tutsakların çürümüş marul ve yumurtaları kullanarak saksılarda yetiştirdikleri çiçeklerin sakıncalı görülerek hapishaneden çıkarıldığına tanık olduklarını söyledi. Aydın açıklamanın devamında, "İnsan hakları savunucusu ve babası cezaevinde bulunan biri olarak, Kürt sorununun çözümüne katkı sunacağını düşündüğümüz paketten sadece cezaevindeki çiçeklere özgürlük çıktığını söyleyebilirim" dedi.

Kadınlardan Rojava için destek

İstanbul: 19 Ekim günü Galatasaray Meydanı'nda BDP Kadın Meclisi'nin açtığı destek kermesi vardı. Burada toplanan gelir ve yardımlar Rojava'ya gıda ve gerekli ihtiyaçlar olarak gitti.

18 Ekim günü Aksaray Meydanı'na açılan ama zabıtalardan engeline takılan kermes, 19 Ekim günü de aynı uygulamaya Eminönü'nde uğradı. Ama çevik kuvvet engellemesine rağmen burada da kermes açıldı. BDP Fatih İlçe Eşbaşkanı **Seyiri İpek**'le konu ile ilgili yaptığımız sohbet PYD'nin bayram süresince ateşkes ilan ettiğini ama çetelerin buna uymadığını, bu sebeple çatışmaların bayramda da devam ettiğini öğrendik. İpek konuşmasında, "Rojava Devrimi kadın devrimidir" ifadesini kullanırken, Rojava halkı için çalışmalarına devam edeceklerinin bilgisini verdi.

Cumartesi Anneleri Fehmi Tosun'u sordu

447. Hafta

Cumartesi Anneleri, Galatasaray Lisesi önünde bu hafta 19 Ekim 1995'te gözaltında kaybedilen **Fehmi Tosun**'un akıbetini sordu. Açıklamada **Murat Yıldız**'ın annesi **Hanife Yıldız**, "18 yıldır bayram görmedik" dedi ve Berkin Elvan'ı ziyaret ettiklerini söyledi. Konuşurken fenalaşan Yıldız "Bakanlar zehirli dilleriyle insanları zehirliyorlar, lanet olsun sizin gibilere. Ben oğlumu size verdim, elbette sizden isteyeceğim" dedi. **Fehmi Tosun**'un eşi ve yıllardır insan hakları mücadelesinde yer alan **Hanım Tosun** Kürtçe yaptığı konuşmada adalet arayışlarına devam edeceklerini söyledi.

"Hasta tutsakların tedavi hakları engellenemez"

83. Hafta

Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen İHD İstanbul Cezaevi Komisyonu, 3 Kasım'da Ankara Yüksel Caddesi'nde hasta tutsaklar için nöbet tutmaya başlanacağını duyurdu. Bu hafta hasta tutsak **Fatih Gül**'ü konu eden eyleme, Gül'ün annesi ve ablası da katıldı.

Ayrıca İHD'nin çalışmaları sonucu serbest bırakılan ilik kanseri hastası **Basri Vardar** da eylemdeydi. **Mine Azadî**'nin okuduğu açıklamada "Hasta tutuklular için uygun tedavi ortamları oluşturulmalı, tedavi rejimleri düzenlenmeli ve gerekli duyarlılık testleri yapılabilir" denildi.

“Kuzuları yedik inşallah, amirim”

Haberi okurken, gerçekten içimden kusmak ve bağırarak geçti. Küfretmek, “lanet olsun size” demek geçti. “Siz mi koruyacaksınız la bizi?” diye gü-lüp geçsem içimdeki öfke azalır mıydı bilmem ama denemeye değer bir yöntem olabilir bu! Düşünsenize “fuhuşa karşı” operasyon yapan “devletimizin bekçileri”, bu operasyona “Bu kuzuları yemeli” ismini vermiş! Kuzu kim? Kurt kim? Yemek ne demek?

15 Ekim günü fuhuşa yer temin edildiği ve fuhuş yapıldığı ihbarı alan Bahçelievler İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı Asayiş Büro Polisi, saat 17.00 sıralarında bir eve operasyon düzenledi. Buraya kadar “klasik” bir haber olabilir bu. Ve bu “klasik” haber içerisinde her ne kadar yer almasa da hemen hemen “fuhuş” adı altında yapılan operasyonlarda gözaltına alınan tüm kadınlar ya da translar karakolda “fuhuşa zorlanıyorlar” ya da tacize maruz kalıyorlar.

Ne de olsa bu insanlar zaten “fuhuş” yapmaya alışmışlar. Kim inanır onların polis tarafından taciz edildiğine, tecavüze maruz kaldığına!? Ne malum “devletimizin bekçilerine” iftira atmadıkları!? Hem zaten de alışık değiller mi!? Ve erkekliğin bu iğrenç sa-

vunma mekanizması böyle uzar gider.

Ama şu an anlatmak istediğim sorun bu değil. Sorun; fuhuş yapıldığı iddia edilen eve giren ve kadınlarla 100 TL'ye pazarlık yapan polisin operasyonun başlaması için telefonun diğer ucundaki polise verdiği şifre: “**Bu kuzuları yemeli**”! Bu şifreyi koymak için çok düşündüler mi bilinmez ama şurası kesin ki, bu şifreyi koyduktan sonra asayiş büronun tüm polislerine “bir rahatlık” ve suratlarına pis bir sırtma yerleşmiştir.

Bu nasıl bir cürettir!? Bu nasıl bir tacizdir!? Bu nasıl bir erkek “iştahtır”!? Operasyonun ismi bile tacizkâr iken; operasyonun ardından “fuhuşa zorlanan” kadınları “kuzu” ilan edip, “onları yemeyi” düşünen polisin karakolda kadınlara yönelik yaklaşımının nasıl olacağı tahmin edilebilir.

Karakolların, hapishanelerin kadınlar için “**cin-sel işkence**” merkezi olduğunu daha önce defalarca gördük. Kendini “**halkın koruyucusu**” olarak gören ve sürekli “destan yazan kahraman” polisin bu cesareti karşısında şaşırıyoruz elbette.

En son Gezi Ayaklanması'nda isyana katılan kadınlar, gaz bulutları

altında polisin taciziyle karşılaşmışlardı. İzmir'de YDK'lı Gezi direnişçisi **Elif Kaya**, gözaltına alınıp tutuklandığında götürüldüğü Şakran Hapishanesi'nde devletin gardiyanları tarafından taciz edilmişti.

Ankara'da gözaltına alınan direnişçiler **Eylem Karadağ** ve **Ezgi Özen** “bizim işimiz bu” diyen polis tarafından taciz edilmişlerdi. Yine Gezi Ayaklanması sırasında otobüste gözaltına alınmaya çalışılan **Pınar** isimli genç bir kadının polis tarafından tecavüz tehdidiyle karşılaşması da bu süreçte yaşanan olaylara vereceğimiz örneklerden biri olarak karşımızda duruyor.

(Bir YDK'lı)

Şakran'da tacizci gardiyanlar “tanık”!

İzmir: Yeni Demokrat Kadın aktivisti **Elif Kaya** “ince arama” adı altında dayatılan çıplak arama işkencesini kabul etmemiş ve taciz işkencesine direndiği için hakkında “üst araması” yaptırmadığı gerekçe gösterilerek dava açılmıştı. Açılan davanın 9 Ekim günü 4. duruşması Karşıyaka Adliyesi'nde yapıldı.

Mahkemeye **Yeni Demokrat Kadın**, HDK Kadın Meclisi, **BDSP'li kadınlar**, Mücadele Birliği, **İzmir Kadın Dayanışması**'ndan kadınlar katıldı. Seyirciler, “güvenlik” gerekçe gösterilerek

mahkemeye getirilen gardiyanlar “**tanık**” sıfatıyla dinlendikten sonra salona alındı.

Oysa Elif “ince arama” adı altında gördüğü tacize karşı suç duyurusunda bulunmuş, ancak mahkeme “heye-ti” bunu görmezden geldiği gibi tacizi uygulayan kişileri “tanık” olarak göstererek, uygulanan ve yıllardır devam eden Şakran'daki tacize bir kez daha gözlerini kapatmış oldu.

Elif yaptığı savunmada, tanık sıfatıyla getirilen gardiyanlarla ilgili düşüncesini, “*Bugün buraya getirilen tanık sıfatıyla dinlenen kişilerin doğruyu söylemek gibi bir derterli olacağını sanmıyorum*” sözleriyle ifade etti. Mahkeme Elif'in avukatının yazılı savunma vermesi için 23 Ekim'e kadar süre verdi.

Göğün yarısı

“Gerçek dışı” ve “yapay” bir konu olarak “soyadı”

Kadının, evlendiği erkeğin soyadını almasından, çocuğa (kadın ve erkek boşanmış dahi olsa) babanın soyadının verilmesine kadar “soyadı” üzerine yapılan hiçbir tartışma anlamsız ve de gereksiz değildir. Zira bu tartışmanın kökenleri, kadının ilk yenilgisini almasına, yani anasoylu düzenin yıkılışına kadar inmektedir ve ataerki yapının dayandığı baba soylu düzenin “uygar toplum”daki ifadesidir diyebiliriz.

[“*Analık hukukunun yıkılışı, kadın cinsin büyük tarihsel yenilgisi oldu. Evde bile, yönetimi elde tutan erkek oldu; kadın aşağılandı, köleleşti ve erkeğin keyif ve çocuk doğurma aleti haline geldi.*” (Engels, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, sf. 68-69, Sol Yayınları)]

Dolayısıyla geçtiğimiz Haziran ayında Yargıtay 18. Hukuk Dairesi'nin aldığı bir kararı sadece bir “hukuk cinayeti” olarak değerlendiremeyiz tek başına. Olayın kısaca anlatımı şu şekilde... Eşinden boşanan bir kadının, boşandıktan sonra çocuğuyla farklı soyadlarını kullanması, hem resmi işlemlerde hem de çocuğun psikolojisinde sorun yarattığı için çocuğuna kendi soyadını vermek üzere açtığı ve yerel mahkemede kazandığı dava, Yargıtay tarafından bozuldu. Bozulma gerekçesi ise ibretlikti: “*Böyle bir uygulamanın nüfus kütüklerindeki kaydın güvenilirliği ve istikrarı zedeleyeceği gibi asıl bu gibi uygulamalar çocuğun ruh hali üzerinde çok derin ve etkili travma yaratacaktır.*”

Oysa, Anayasa Mahkemesi 2011 yılında Siirt'te açılan bir dava ile Medeni Kanun'da yer alan “evliliğin feshi veya boşanma hallerinde çocuk anasına tevdi edilmiş olsa bile babasının seçtiği veya seçeceği soyadı alır” cümlesi iptal edilerek “boşandıktan sonra” çocuğa anne soyadı verilebilmesinin önünü açmıştı. Ancak kadınlar lehine olabilecek tüm değişikliklerin kağıt üzerinde kaldığının bir kanıtını daha Yargıtay kararıyla görmüş olduk.

Zira kararın gerekçesinde bu değişikliğe de atıfta bulunulmasına karşın “çocuk, ana ve baba evli ise ailenin” soyadını taşıyacağı hükmünün hala geçerli olduğu ve ailenin soyadından kastın da çok açık bir şekilde babanın soyadı olduğu gözümüze sokulmuş, kafamıza vurulmuştur (bir kez daha). Nitekim, aynı yasada ve aynı maddede yer alan “Ailenin reisi erkektir” ibaresinin kaldırılmasının bir işe yaramadığını, cümlenin devamındaki tarifi koruyarak reisliği kimseye kaptırmayacaklarını da kararlıca ortaya koymuştur erkek yargının erkek yargıtayı.

Üstelik bunu yaparken öyle pervasız ve de öylesine her şeyi bildirir ki, çocuğun psikolojisinin bozulmadığına hükmetmiş; aksine, “hadi diyelim ki” mevzuat izin verdi ve kadının lehine bir karar çıktı; o zaman “çocuğun yararı açısından velayetin babaya yeniden verilmesi hallerinde bu kez baba, velayet hakkına dayanarak tekrar çocuğun soyadını değiştirmek isteyecektir. Madem ki velayet kimde ise çocuk onun soyadını taşıyacaktır o halde baba bu haktan mahrum edilemez” deyip, hayali bir senaryoda dahi erkeğin “mahrumiyet”ini görüp kadının talebini reddetmiştir. Öyle ya, baba bu haktan mahrum edilemez, ama kadının zaten öyle bir hakkı yok ki!!!

Nasıl bir heyetse artık, “**asil bu gibi uygulamaların çocuğun ruh hali üzerinde çok derin ve etkili travma yaratacaktır**” deyip bir de uyarı çekmiştir: “*anne ile babanın ya da ailelerin çocuk üzerinden inatlaşarak onun yararlarını hiçe sayıp, hukuken oluşmuş statüleri gerçek dışı ve yapay sebeplerle değiştirmeye çalışmalarına izin vermemeleri, söz konusu istemlerine alet olmamaları gerekir.*”

Mesele hiç de “gerçek dışı” ve “yapay sebeplere” dayanmıyor sayın Yargıtay üyeleri! Nitekim bunu siz de iyi biliyorsunuz ki, kadınlarla bu denli “inatlaşıyorsunuz”.

Göreviniz, elbette “**erkeği ve erkeğiyle bölünmez bir bütün olan ataerki**”yi korumak olunca bu tür kararlara imza atmayı sürdüreceksiniz. Çünkü, kadının “büyük tarihsel yenilgi”si ile yıkılan anasoylu düzenin yerine gelen ve bugün de sömürü sisteminizin en önemli dayanaklarından biri olarak kullandığınız ataerkiyi bize karşı korumak zorundasınız. Biz sizi anladık! Siz de bizi anlayacaksınız!!!

Punto Deri Direnişi...

Ortaya Çıkardığı İhtiyaçlar ve Görevlerimiz

Zeytinburnu'nda kurulu Punto Deri firmasında 12 Ağustos'tan beri bir işçi direnişi yaşanıyor. Direnişle ilişkimiz ve direnişin başarısı için ortaya koyduğumuz çaba o kadar yetersiz ki tekrar tekrar durduğumuz yeri sorgulamamıza yol açıyor. Bugüne kadar ne oldu ya da olmadı, bütün bunlar şimdilik bir yana... Punto Direnişi'yle ve aslında işçi hareketindeki görevlerimizle ilgili artık erteleyemeyeceğimiz bir noktadayız...

Punto Deri ve alt işvereni Maksut Tat Deri'de çalışan işçiler Deri-İş Sendikası'nda örgütlendiler ve önemli bir üye sayısına ulaştılar. Aslında süreç Kuzu Deri'de yaşanan direnişin ardından başlamıştı. Patronlar örgütlenmeyi öğrendiklerinde bildik yöntemlere başvurdular. **Sendikadan istifa ettirmeye dönük baskılar, iş tehdidi, satın alma girişimleri, göstermelik hak düzenlemeleri ve tabii işten çıkarmalar...** Önce iki işçi işten çıkarıldı ve direniş başladı. Daha sonra ise onyediyi işçi işten çıkarıldı, yedi işçi ise zorunlu izne çıkarıldı. Tüm işçiler Deri-İş Sendikası üyesi ve sendikal çalışmanın öncülüğünü yapanlardı.

Yoğun emek sömürsü ve işçilerin maharetli elleri

Punto Deri yirmiyi aşkın uluslararası markaya üretim yapan, kendisi de marka olan bir firma. Ana firmada 260, alt firmada 60 civarı işçi çalışıyor. Ayrıca birçok fason firmaya iş veriyor. Punto Deri, kendisine ait mağazalar ve tüm personeliyle birlikte 800 civarı çalışanı olan, yıllık cirosu epey kabarık bir firma. 50 bin Euroluk deri ceketlerden bahsederek sanırız şirketin kârı ve sağladığı artı-değer daha iyi anlaşılır. Üç ortaktan oluşan Punto firması işçilerin örgütsüzlüğünün ve haklarından yoksunluğunun bir eseri aynı zamanda. Punto'yu marka yapan asıl şey yoğun emek sömürsü ve işçilerin maharetli elleri.

Punto Deri uzakta değil, deri işçilerinin mücadele tarihinden de aşına olduğumuz Kazlıçeşme'de kurulu.

Deri-İş Sendikası'nın, '90 başlarında işyerlerinin Tuzla'ya taşınmasıyla "uzak" düştüğü Kazlıçeşme yıllar sonra yeniden direnişlerle tanışıyor. Değişmeyen tek şey sömürü. Bunun dışında hiçbir şey eskisi gibi değil. **Dünün küçük firmaları işçilerin örgütsüzlüğünden yararlanarak bugün büyük markalar haline gelmiş.** Sömürü almış başını gidiyor. Gece yaralarına kadar süren, haftada 70 saati aşan çalışmalar, zorunlu fazla mesailer, yıllarca kullanılmayan izinler, insanca bir muameleden yoksunluk ve elde ettiği ücretin maaş bordrolarına yansıtılmaması... Yıllarca uzun saatlerle çalışan işçiler asgari ücret civarında bir aylıkla emekli olabiliyorlar. Yasal haklarından mahrumlar ve yasalari patronlar belirliyor.

Punto Deri direnişi, uyanışın açık mücadelesini oluşturuyor

Peki sadece Punto Deri mi? İşçilerin belirttiği gibi Punto Deri aslında en "iyi"lerden... Zeytinburnu'nda tüm deri ve tekstil işçileri aynı sorunlarla karşı karşıya. Hatta küçük atölyelere, merdiven altlarına inildikçe durum daha da katmerleniyor. Kuzu Deri'deki örgütlenme ve direniş, deri işçileri için bir uyanışın da başlangıcı oldu. Punto Deri direnişi ise bu uyanışın açık mücadelesini oluşturuyor.

Punto Deri işçileri hakları için sendikada örgütlenmeyi seçtiler. Çevre işyerlerinde çalışan işçiler de sürece kayıtsız kalmadı. Özellikle direnişin başlamasıyla onu aşkın firmada işçiler Deri-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladı. Zeytinburnu deri patronları da boş durmadı. Toplandılar ve Punto Deri'nin arkasında saf tuttular. Korku hepsini sarmıştı ve ortak hareket ediyorlardı. Deri Sanayi İşverenleri Sendikası Genel Sekreteri bizzat Punto Deri'ye danışmanlık yapıyordu. Görevi direnişi kırmak ve örgütlenmenin önünü kesmekti. **Punto Deri direnişi devam ederken çevre işyerleri de küçültme, devretme bahaneleriyle tasfiyeye ve işçi çıkarmalara başladı.** Çıkarılan işçilerin önemli bir bölümü

sendika üyesiydiler. Deri patronları deneyim kazanmıştı. "Sendika" ve "direniş" belasına (!) bulaşmadan, biraz hesapları bozulsa da Punto Deri gibi daha büyük sorunlarla karşılaşmadan işi halletmeye çalışıyorlardı. Görünen o ki Punto Deri direnişi sadece bir firmaya karşı bir direnişin adı değil Zeytinburnu deri patronları ile işçiler arasında bir mücadelenin arenasıydı. Öyleyse mücadelenin de buna uygun olarak şekillenmesi, işçilerin birliği ve her alanda sınıf dayanışmasıyla yükselmesi gerekiyordu. Peki mücadele yükseltilebildi mi?..

Açık ki bu ihtiyaca yanıt olunamadı. Direniş ancak belli bir içerik ve seviyeye sınırlı kaldı. Ve en önemlisi fiili-meşru bir hat geliştirilemedi. Patronlar görüşmeler yoluyla oyalama taktiklerini kullandılar; son çıkarılan on yedi işçinin maaş, kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemeyerek direnişi sürdürdüler. Direniş bayramdan sonra da devam ediyor. Fakat fiili-meşru mücadeleye dayalı kararlı bir mücadele programı ortaya konmazsa direnişin her geçen gün zayıflaması muhtemeldir. Bu noktada Deri-İş Sendikası'nın tutumu belirleyici bir yerde duruyor. Tüm engel ve yetersizliklere karşı kararlı bir planın hayata geçirilmesi gerekiyor. Bu olmadan direnişin başarısı mümkün değildir.

Durum iyidir, potansiyel güçlüdür...

Devrimciler açısından direnişlerin sahiplenilmesi ve işçilerin kazanımı için seferber olmak esas olmalıdır. Sendikaların rolü önemlidir ancak birçok yerde vurgu yaptığımız gibi sorun sadece sendikalar sorunu değildir. Sınıf hareketinin ciddi bir kopuşa ihtiyaç duyduğu, sendikal hareketin kendini yenileyemediği bugünkü koşul-

larda direniş ve grevler karşısındaki tutum sınıf hareketi olmanın ve kavrayışımızın da bir ölçütü olacaktır. Sendikal mücadelenin ihtiyaç duyduğu hareketliliği, yaygınlığı ve fiili hattı örgütlenme mücadeleleri ve direnişler etrafında hayata geçirmek önceliklidir. Oysa Punto Deri direnişinde bunların hiçbirisini altını dolduracak şekilde gerçekleştirilemedi.

Punto Deri direnişi en başta sınıf dayanışmasını ve fiili-meşru mücadele hattını gerekli kılıyor. Bu konuda görevden kaçma lüksümüz bulunmuyor. Diğer yandan birçok mücadelede olduğu gibi direnişin sesinin geniş bir alanda duyurulması gerekiyor. Sendikaların ve emekten yana örgütlenmelerin desteğinin sağlanması, uluslararası dayanışmanın örgütlenmesi, basın-medya ayağının geliştirilmesi, direnişlerin koordinasyonunun örülmesi ve daha bu kapsamda sayılabilecek birçok görev bulunuyor. Bugüne kadar bu görevler yetersiz bir biçimde ele alındı. Bundan sonra da aynı yetersizliğin gösterilmesi, direnişin ve Zeytinburnu deri işçilerinin örgütlenme mücadelesinin gerilemesine göz yummak anlamına geliyor.

Punto Deri direnişi işçilerin iradesine dayalı ve Zeytinburnu kapsamında kendi özgün potansiyellerine sahip bir direniştir. Durum kötü değildir. Ancak pasif bir iyimserliğe de sürüklenmemek gerekiyor. Eğer direnişin ortaya çıkardığı görevlere seferber olur ve aynı zamanda işçilerin bilinç, irade ve örgütlülüğünü geliştirmede önyak olabilirsek Zeytinburnu'ndaki mücadelenin başarı potansiyeli güçlüdür. Punto Deri direnişi bu potansiyelin merkezi halkasını oluşturmaktadır.

(DDSB)

Punto işçilerinin direnişini facebooktan takip edin:
www.facebook.com/direnpointo.iscisi

"Suudi Katar 2022'nin Anlattıkları"

İngiliz **Guardian** Gazetesi: "*Nepal'in yoksul köylerinden başlayan ve Katarlı liderlere uzanan sömürü zinciri*" içerikli bir haber yaptı. Katar ile Nepal'i buluşturan bu haber neden önemlidir? Birisi, halkı yoksullukla boğuşan, iki büyük dev (Hindistan ve Çin) tarafından sömürülen, Asya'nın küçük ülkesi **Nepal**, diğer ise Ortadoğu'da son yıllarda yer altı zenginlikleriyle yükselişe geçen Katar. Ya da Suudi Prensini sözleriyle 300 kişi ve El Cezire kanalından (ve büyük doğalgaz, petrol yataklarından) ibaret **Katar**!

Katar 2022 yılında Dünya Kupasına ev sahipliği yapacak. Doğalgaz ve petrol gelirlerinin bir kısmını Dünya Kupası için alt yapıya ayırırken bunu gerçekleştirecek iş gücünü ise, içinde Nepal'in de olduğu yoksul ülkelerden karşılamaktadır. Nepal ve Katar bu gelişme nedeniyle aynı haberin konusu olmuştur. ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü)'ya göre, 4 Haziran-8 Ağustos tarihleri arasında çalışma koşullarının kötülüğü nedeniyle 44 Nepalli işçi hayatını kaybetmiştir. Önlem alınmazsa stat çalışmaları bitene kadar 4 bin işçinin öleceği bildiriliyor! Hiç de yabancı değiliz bu durumun.

Çöl sıcaklığında spor organizas-

yonu düzenlemek ne kadar olasıdır? Bundan öte bu büyük organizasyon Katar'a nasıl ve ne amaçla verilmiştir? Emperyalistler Ortadoğu'yu spor organizasyonlarıyla mı değiştirecek? Uluslararası spor organizasyonlarını bir emperyalist politika olarak görebiliriz. Ülkelerin durumu emperyalistlerin çıkarları gözetilerek seçilmektedir.

Katar, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarında bir üs alanı haline dönüştürülmüştür. (Bunu özellikle de Suriye meselesinde görmek mümkündür.) Genelde emperyalizmin özelde ABD emperyalizminin üssü olmanın semeresi Katar için Dünya Kupasına ev sahipliğidir. Fakat her bir organizasyonun destekçisi olduğu gibi karşı çıkanların da olduğunu unutmamak gerekir. Brezilya'da Gezi Ayaklanması'yla eş zamanlı patlayan isyanın bir nedeni organizasyonlar için ayrılan yüksek bütçe ve yoksulların yaşam alanlarına dönük saldırıdır. 2012'de G. Afrika'da yaşananlar da öyledir.

Yoksulluk, açlık had safhadayken yüksek bütçeli bir organizasyonun yoksullara bir şey getirmediği, aksine daha fazla sömürü olarak döndüğü bilinmektedir. Emperyalistlerin Katar'ı tercih etmesinin bir nedeni Katar'ın

Böyle giderse 2022 Dünya Kupasında 4 BİN ÖLÜ SEYİRCİ OLACAK

sosyal ve iktisadi gerçekliği olabilir pekâlâ. Bilindiği gibi Katar'da yaşam standartları çok yüksektir. Katarlı emekçi diyeceğimiz bir sınıf yoktur. Bu da emperyalist sermaye için rahat bir dünya kupası demektir. Göçmen işçilerin ise en ağır koşullarda ve ölümlüne çalıştırılmasında bir sıkıntı yaşanmamaktadır. Çünkü göçmenlerin itiraz etmesi, protesto eylemleri yapması, haklarını araması muhtemel değildir. Katarlı egemenler bunu gayet iyi bilmektedir.

Nepal'den ve diğer yarı-sömürge ülkelerden gelen emekçiler, 50 dereceyi bulan çöl sıcaklığında aylarca maaş alamadan pasaportlarına el konularak zorla çalıştırılmaktadır. 45 milyar dolarlık "**Lusail Şehir Yeniden Yapılandırma Projesi**"nde çalışan Nepalli bir işçi "*24 saat karnımız aç yaşıyoruz. Şikâyet ettiğim için müdürüm bana saldırı. Yaşadığım işçi kampından kovdu*" demekte.

Ne yapması beklenilir göçmen bir işçinin? Protesto mu edebilir? Hayır! Pasaportu yok, suçlu duruma düşer! Ama yerel işçi zor da olsa yapabilecek gücüne sahiptir. Bu anlamıyla yerel halktan ziyade göçmen işçi sömürsüyle daha ucuza ve güvencesiz bir biçimde projelerini "sorunsuz" şekilde hayata geçirmektedir.

En nihayetinde hiçbir sportif organizasyon emperyalist sistemin kirliliğini gizlemek için yeterli değildir. Egemenler bu basit gerçeğin elbette ayırımındadır. Halkların emperyalist sisteme olan öfkesinin her daim diri olduğunu onun kukla hükümetleri diktatörleri de gayet iyi bilmektedir. Nepal, Filipinler, Endonezya ve diğer ülkelerden gelen ve Katar'ın çöllerine gömülen yoksulların er ya da geç hesabı sorulacaktır. Onların kanları ve kemikleri üzerinde yükselen tesisler Katar şeyhlerinin gökdelenleri egemenlerin başlarına yıkılacaktır.

Tarla çok... Ekecek tohum yok!

Dünya Gıda Günü olduğunu kaç kişi biliyordur bilinmez ama **16 Ekim Dünya Gıda Günü**'ydü. 1 milyar insanın kronik açlık içinde yaşadığı bir ortamda kapitalizm böyle bir gün yaratma ihtiyacı duymuş! Gıdalar üzerindeki tekelleşmeyi gizlemek adına, gıdaların tüm insanlara mal edilmeye çalışılması tam da kapitalizme uygun bir politika. Ama artık mesele sadece gıda ve tohum güvenliğidir.

Tohumu olmayanın gıdası, ancak tohumu olandan tohum olarak olur. Tohumu alana bağımlılığın adıdır bu. Yarım asır önce köylülerin, böyle bir sorunu yoktu. Komşudan ödünç alınan tohum ertesi yıl geri ödenirdi. Artık ne münasebet! Tohumlar bir bir patenleşiyor, tohum tekeli oluşturuluyor. Tarımın yanına bile yanaşmayan kapitalist sermaye, tarım teknolojisinin ve genetik mühendisliğin gelişimine paralel tarıma yöneldi. Mevcut gelişmeler tarımda hem sermaye devrini hem de kâr oranını artırmanın olanağını yaratıyordu.

Genetik mühendisliği, GDO'larla dönüm başına alınan verimi artırıyor, ürünlerin raf ömrünü azaltıyor, daha erken olgunlaştırıyor, sezonluk meyve – sebzeleri her mevsim yetiştirme imka-

Ortadoğu krizinde madalyonun bir yüzü

Emperyalizmin ekonomi politikalarının bir sonucu olan Ortadoğu'nun sürekli gündemde olma hali, bölge halkları açısından ise saldırı demek. Ortadoğu pazarına hakimiyeti yönündeki bu hamleler, aslında güncel politikada anlatılması gereken bir dizi önemli noktayı ifade ediyor. Ortadoğu petrolü üzerinde ifade bulan ve özellikle TC'nin büyük bir iştahla hayata geçirmek istediği emperyalist politikalar, Ortadoğu'yu yeni bir sürece doğru götürüyor. Yaşananların emperyalist kutuplaşmanın ve pazar kavgasının bir ürünü olduğu kuşku götürmez bir gerçek. ABD'nin yıllardan beri Rusya dostu, diğer ifade ile pazarları olan ülkeleri kendine bağlama gibi bir gündemi bulunmaktadır. Gerek Bush döneminde gerekse de bugün bu planın kademeli olarak hayata geçirildiğinden bahsedebiliriz. **Meselenin özünde ise petrol yatmaktadır. Petrol, Amerika ve NATO'nun tüm saldırılarının gerisindeki temel yönlendirici güçtür.** 2001 yılında Afganistan, 2003 yılında Irak ve 2011 yılında Libya'da yaşananlar bunun en somut ifadesidir. Amerika'daki petrol şirketlerinin, ABD'nin dış politikasında önemli bir yeri bulunmaktadır. Kennedy'den Obama'ya kadar bütün başkanlar, söz konusu Petrol Endüstrisi'nin özel vergilerini sınırlandırmak olduğunda güçlerinin yetmediği şeklinde açıklamalarda bulunuyorlardı.

Dolar cinsinden fiyatlandırma çabası sürüyor

ABD'nin dış politikasında önemli bir etken olan petrolün Ortadoğu üzerindeki tüm topraklarda dolar cinsinden fiyatlandırılması çabası gündemdedir. Bu konuya dair geçmişe dönük birkaç örnek vermek faydalı olacaktır. Örne-

ğin; Amerika 1970'te Suudi Arabistan ile gizli bir anlaşma gerçekleştirerek petrodoların Amerikan ekonomisine geri dönmelerini sağlamayı garanti altına almıştır. *Bu anlaşmanın ilki Amerikan dolarının lehine Suudilerin kendilerine süregiden bir hisse almaları; ikincisi ise Suudilerin tüm OPEC petrolünün dolar cinsinden fiyatlandırılmasına destek vermeleri. (Uyuşturucu Petrol ve Savaş/Prof. Peter Dale Scott/ Diplomateurque Turque/ Eylül 2013)* Bu iki anlaşma ABD ekonomisinin OPEC'in petrol fiyatlarındaki artırımlarından etkilenecek ekonomiyi yoksullaştırmamasını sağlamıştır. Bu politika, ABD'nin OPEC üzerinden finanse ettiği bu ekonomi, onun için elzem bir noktada durmaktadır. Bu politikaya meydan okumak aynı zamanda o ülkenin bir anlamda kaderini belirler türdendir. Örneğin 2000 yılında Saddam Hüseyin Irak petrolünün Euro karşılığında satılmasından ısrarcı olmuştu. Bu, yukarıda ifade ettiğimiz politikaya karşın bir siyasi adımdı. Dolar karşısında Euro'nun artışı ile birlikte Irak'ın kazancı da belli oranlarda yükseldi. 3 yıl sonra, ABD Mart 2003'te Irak'ı işgal etti ve 2 ay sonra Bush bir talimat ile Irak petrolünün satışlarının Euro'dan Dolar'a dönmelerini hükme bağladı. **Bu yaptırım Obama döneminde de görmek mümkün.** Libya açısından da bu adımlar atılmıştı ancak süreç gerçekleştirilmeden ülke NATO tarafından işgal edildi. İran ise 2009'da yaptığı bir açıklama ile petrolü Dolar cinsinden fiyatlandırmayı

tamamen durdurduğunu açıkladı. İran'ın bu adımı, ABD'nin İran'a yönelik yöneliminin büyük bir payını oluşturmaktadır. Bu bağlamda şu söylenebilir ki; ABD'nin ve NATO'nun yakın dönemde gerçekleştireceği tüm saldırılar batılı petrol şirketlerinin küresel petrol ve petrol-dolar sistemi üzerinde zayıflayan egemenliğini güçlendirmeyi hedeflemektedir.

Su bitince petrol mü içilecek?

ABD açısından Ortadoğu petrolünün önemi bu iken bir başka konu da Ortadoğu'da önümüzdeki zamanlarda su krizinin boy göstereceği gerçeğidir. Bu anlamıyla emperyalist tekeller, su kaynaklarını ele geçirmek için birçok ülkede yağma ve talana başlamış durumda. Suyun ticarileştirilmesini öngören yasalar halihazırda yürütülmekte/hazırlanmaktadır. Örneğin Dicle

ve Fırat nehirleri Türkiye Kürdistanı'ndan başlayarak Suriye ve Irak üzerinden denize dökülmektedir. Ancak TC, gerillaya karşı katliam politikaları ve Ortadoğu üzerinden yetki kazanmak adına "bu kaynaklar üzerine bölgenin ekonomisini kalkındırıyoruz, istihdam sağlıyoruz" bahanesi ile 20'yi aşkın baraj inşa etti. İnşa edilen barajlarla birlikte bu kaynaklardan Suriye ve Irak yararlanamıyor. Doğallığında Suriye ve Irak açısından tarımsal üretim ciddi bir kriz ile karşı karşıya. 2007'den bu yana Suriye ve Irak ile devam eden su krizi gelen aşamada, özellikle TC'nin Suriye politikası kapsamında daha da şiddetlenmiş durumdadır.

Yeni kaynak arayışına giren Irak ve Suriye, yeraltı su kaynaklarının kullanımını artırdı. Colorado Üniversitesi'nin yapmış olduğu açıklamaya göre 2003 yılından bu yana yeraltı su kaynaklarının kullanımı 144 bin metre küp'ü buluyor. Bu rakam hemen hemen Ölü Deniz'in suyuna eş değer. Türkiye, Ortadoğu hayalleri kapsamında bu durumu bir koz olarak kullanmayı hedeflemektedir. Emperyalist yağma ve talanın bir ürünü olarak Ortadoğu'da devam eden saldırılar birbirini tetikleyen birçok sorunu da beraberinde getirmektedir. Şimdilerde petrol krizi ile süren saldırılar ilerleyen süreçlerde Ortadoğu halklarını yeni saldırılarla karşı karşıya bırakıyor. Kuşkusuz, bu durum karşısında yine küresel ısınma vb. ifadeler kullanılarak emperyalist saldırganlık gizlenmeye çalışılacaktır.

Öğretmenler ayakta

H. Merkezi: Brezilya'da kamusal eğitimin desteklenmesi, maaşların artırılması, çalışma koşullarının düzeltilmesi için iki aydan bu yana grevde olan öğretmenlerin taleplerine destek için 15 Ekim günü yapılan eylemler bir kez daha polis şiddetinin hedefi oldu.

Brezilya'da aynı zamanda öğretmen günü olan 15 Ekim'de Rio de Janeiro ve Sao Paulo'da yapılan ve yüz binlerce insanın katıldığı eylemlere polis saldırdı. Polisin saldırısına kitle barikat kurarak karşılık verdi. Yaşanan toplumsal hareketlilik Dünya Kupası ev sahipliğine yalnızca sekiz ay kalan Brezilya'da egemen sınıfları kara kara düşündürüyor.

Nürnberg'de tiyatro ve şiir akşamı

Nürnberg: 18 Ekim Cuma akşamı Villa Leon'da 80 civarında izleyicinin katıldığı ve beğenerek izlediği "Umuda Tohum Ekelim" adlı tiyatro ve şiir etkinliği gerçekleştirildi. Etkinlik şiir tarihsel misyonu ve etkileri içerikli açılış konuşması ile başladı. **Dialog der Kulturen e.V** derneğinin düzenlediği ve Nürnberg Belediyesi Kültür Dairesi (KUF)'nin desteklediği etkinliğe Innsbruck'tan katılan **Umuda Tohum** adlı tiyatro grubu oyun ve skeçleriyle düşündürdü ve güldürdü.

İkinci bölümde derneği üyeleri ve dostlarının katkılarıyla amatör ama içtenlikli bir şiir ve müzik dinletisi sergilendi. Ozan ve Ezgi adlı çocukların flüt çalarak göçmenlik konusunu işleyen **Ich bin ein Baum mit zwei Stämmen** şiiri ve sazı ile söylediği duygulu türkülerle Hüseyin izleyicilerden beğeni topladı. **Nazım Hikmet, Nihat Behram, Murathan Mungan, Sebahattin Ali, Ahmet Arif** gibi şairlerin eserlerinin seslendirildiği gecenin son bölümde Alman müzik grubunun devrimci şarkıları akşama coşku kattı.

Gezi şehitleri aileleri Basel'de

Basel: Basel Gezi Direnişiyle Dayanışma Platformu tarafından organize edilen söyleşi etkinliği, 15 Ekim günü gerçekleştirildi. Platform adına yapılan konuşmanın ardından sözü Ali İsmail Korkmaz'ın babası ve annesi aldı. Ali İsmail'i anlatan anne ve babası oğullarının dünyanın gözü önünde katledildiğini belirterek, hesabı

sorulana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirttiler. Ali'nin anne ve babasından sonra sözü avukatları alarak, Türkiye'de iç hukuk yolları tükenmeden AİHM'e başvur-

malarının nedeninin, ülkede iç hukukun işlememesi olduğunu belirttiler.

Daha sonra sözü sırasıyla SP (Sosyalist Parti) Milletvekili **Ursula Metzger**, UNIA sendikası temsilcisi **Hans K. Seitiger**, SP Basel bölge başkanı, **Zübeyir Aydar** ve İHD Türkiye masası şefi olarak düşüncelerini ifade ettiler.

“Kurşun” kalemler yoldaşa...

Onunla ilk tanışma fırsatımız, ILPS'nin düzenlediği bir panelde olmuştu. O gün Suzan yoldaş panelisti. Ve panel sonrasında sohbet etme şansımız olmuştu. Öğrenme gereksinimi duyduğum kimi konular hakkında konuşmuştuk. Filipinler, Nepal, Hindistan, Peru ve Şili'de Maoist örgütlerin mücadelesi ve gelinen durum hakkında düşüncelerimizi paylaşmıştık. O da sanki kendisi bu ülkelerde yaşamış gibi anlatmıştı görüşlerini. Bu sohbetin ardından İşçi-köylü gazetesinde çıkan farklı ülke haberleri ni daha bir merakla takip eder olmuştuk.

Faaliyet yürüttüğümüz semt için gazete almaya gittiğimizde büronun kapısını Suzan yoldaş açmıştı. İlk aklıma gelen onun misafir olarak gelmiş olabileceğiydi. Kısa bir sohbet sonrası büroda çalışan yoldaşın nerede olduğunu sordumda; onun artık burada olmayacağını, bundan sonra büroda kendisinin çalışacağını söyledi. Daha sonraki günlerde büroya gittiğimde büronun derli toplu olduğunu, kitaplıktaki kitapların düzgün bir şekilde yerleştirildiğini gördüm. Büroya her uğradığımda Suzan yoldaşın disiplinli haline tanıklık ediyordum.

Büroya giden her yoldaşın aynı noktada eleştirisi vardı: “Büroya gidiyoruz Suzan yoldaş bizi esir alıyor” diyorlardı. Bu durumu ben de yaşamıştım. “Çok iyi oldu gelmeniz. Benim bir saatlik işim var, siz burada biraz durun, ben geliyorum” deyip giderdi. Bir saat demesine çok kızırıyorduk, çünkü 3 saat sonra geliyordu. Tam kızmak üzere iken Suzan yoldaş çıkagelir ve neşesi yerinde neden geç kaldığını anlatmaya başlıyordu. Tuzla Tersanelerine gidip işçilerle konuşup haber yapmış ve o bölgede gecekonduların yıkılmasının olduğu alanda röportaj ve gazete dağıtımını yapmıştı. Biz ona kızmaya hazırlanırken birden mahcup duruma düşebiliyorduk.

Suzan yoldaş; devrimci gazetecilik bilinciyle hareket ediyor, teorik gelişime öncelik vererek kendisini sürekli geliştirmeye çalışıyordu. Bir yandan öğrenirken diğer yandan da yoldaşlarına öğretme çabası içine giriyordu. Doğru bildiğini ısrar ve inatla yapıyordu. Kitlelerle ilişkisi de buna paraleldi. Örneğin mahallede düzenlenen bir festivalde açılan standın başında görev yapıyorsa standı uğrayan insanlara kitapların konusunu özetler, insanlarda okuma iştahı yaratırdı. Yaptığı hiçbir işi küçümsemez, her görevin devrimin görevi olduğu bilinciyle hareket ederdi.

Suzan yoldaş bulunduğu bölge özgülünde yapılan her eyleme koşuyor,

işçi direnişleri, kitle eylemleri, basın açıklamalarına katılıp röportajlar gerçekleştiriyordu. Onun sıradan bir gazeteciden beklenenin çok daha fazlasını üreten, yaratan hali önceleri şaşırtıyordu bizi. Ancak onunla yaptığımız sohbetlerde o, devrimliğin kaynağının kitleler olduğunu altını çiziyor ve sadece görevini yapıyor olmanın mütevaziliği ile hareket ediyordu. Kadın ve anne olması da taşıdığı görevlere yenilerini yükliyordu. Artık semtlerdeki gençlerin de Suzan ablası olmuştu.

Bir gün bizim semte gazeteleri getirmişti. Onunla beş dakika oturup çay içme fırsatı bulmuştuk. Yeşillikler içinde, çevresinde evlerin bulunduğu, mahallenin orta yerinde, halkın daima sahiplendiği bir parktı oturduğumuz yer. Emek ve örgütlü bir çabayla var edilmişti. Oturmuş çayları yudumlarırken yoldaşla mahalleye dair planlanan kentsel dönüşüm saldırısı üzerine konuşmuştuk. Bir yoldaş umutsuzluk içinde “mahalle git-gide yozlaşıyor, hiçbir şey yapamıyoruz, Eninde sonunda yıkacaklar” demişti. Suzan yoldaş ise bu mahallenin bize miras olduğunu, bu mirasa sahip çıkılmasını gerektiğini vurgulayarak, umutsuz yoldaşa “karamsar olma, güçlü ol” demişti. Ve ardından da “kalkıp gazeteleri alın, daha başka yerlere gideceğim” demiş ve umutsuzluk halimizin faaliyet ile dağılacığını hatırlatmıştı bize. Bizi çok etkilemişti, konuşmasında, anlatımlarında müthiş bir bağlılık ve inanç vardı.

Her eylemde görüyorduk onu, yaşına ve sağlık sorunlarına rağmen dinlenmek nedir bilmezdi. Boynundan hiç eksik etmediği fotoğraf makinesi ile bütünleşmişti adeta. Bir de “kurşun” kalemi vardı. Tamam, “kurşun” atmazdı ama egemenlerin canını bir hayli yakardı.

Semtlerdeki sorunlardan bir tanesi de yapılan eylemler, etkinlikler, toplantıların haberini yazması için Suzan yoldaş her defasında buralara çağırılmak oluyordu. Suzan yoldaşın, her zaman gelip haber yapma olasılığı olmuyordu. Bu sıkın-

tıya dair yoldaşın, her semtin doğal bir muhabiri olması gerektiği önerisi olmuştu. Kimi yoldaşlar bu öneriye pek sıcak bakmasa da, Suzan yoldaş bu önerisini pratiğe geçirmek için düşüncesini ısrarla sürdürüp, kısa bir zaman sonra pratiğe geçirdi ve birçok semtte bu doğal muhabirlik çalışması sağlıklı şekilde işlemeye başladı. Her semt kendi fotoğraf makinesini temin et-

miş, Suzan yoldaş da haberin nasıl yapıldığına dair teknik bilgileri aktarmıştı. Bu çalışma olumlu olarak faaliyetçileri geliştirmeye, halkla röportajlar yapılma düzeyine kadar getirmişti bizi. Yayınımızın kolektif bir gazete olması için doğal muhabirliğin olması herkes tarafından benimsenmişti. Suzan yoldaş ısrarı ve kararlı duruşuyla “haber ve yazıları gazetede çalışanlar yapar” tabusu yıkılmıştı.

Bir gün gittiğim hastanede tesadüfen kot taşıma işçileriyle karşılaşmıştım. 13 işçinin ölüme karşı direnişine tanık olmuştum. Onlarla orada konuşma fırsatı da bulmuştum. Taşıma işinde başka iş olmadığından çalıştıklarını, hiçbir sağlık sigortasının olmadığını, işyerinde hastalıklarına karşı hiçbir yardım ve destek alamadıklarını anlattıklarında çok etkilenmişim. Bu durumu Suzan yoldaşa anlattım, o hemen “röportaj yapmaya gitemeliyiz” demişti. Gittiğimizde ise ne yazık ki 4 işçinin daha yaşamını yitirdiği, diğer 7 işçinin solunum cihazına bağlandığını, 2 işçinin ise taburcu olduğunu öğrenmiştik. Suzan yoldaş doğal muhabirliğin ne kadar önemli olduğunu yine vurgulamıştı.

... Bir gün sabaha karşı, gecenin en karanlık anında kapısı çalındı. Kim olabilirdi bu saatte? Kapı açılınca karşısında polisleri buldu! “Bir olay nedeniyle ifadeni alacağız” denmiş, fakat örgüte yardım etmek suretiyle üye olmak iddiasıyla tutuklanarak hapis hanesine konulmuştu. Sistemin ilerici, devrimci ve demokrat aydın ve gazetecilere yaptığı komplolarla tutuklama saldırısından o da üzerine düşen payı almıştı.

Hapishane koşullarında yaşadığı sağlık sorunları ve tedavisinin engellenmesi, bu koşullarda diğer hastalıklarını ağır bir şekilde tetiklemiş, kalıcılaştırmıştı. Ama o kendi hastalıkları bir yana dersun, hapishanede kendisinin de içinde bulunduğu hasta tutsakların sesi olmaya bu şartlarda da devam etmişti. Mahkeme süreçleri uzun geçiyor, her mahkemede kendisinin komplo sonucu tutuklu

olduğunu anlatıyordu. Sonunda 2 yıl sonra 3. mahkemede tahliye etmişti. Biz onun tahliye olması sevincini yaşarken, hapishane koşullarında gelişen, artık çıkmaz yola giren rahatsızlığı nedeniyle ameliyat olma zorunluluğu ortaya çıkmıştı. Açık kalp ameliyatı için bıçak altına yatmıştı. Güzel, mutlu günlerin özlemiyle iyileşip daha canlı, gazetecilikten ayrı kaldığı yaşamına kavuşmak için iyileşmek istiyordu. Ancak bu kez direnişi yaşama dair olmuş, 17 gün boyunca ısrarla hayata tutunma mücadelesi vermiş ve 12 Ekim gecesi bizlere veda ederek, direniş bayrağını yoldaşlarına teslim edip, ölmeyip, ölümsüzleşerek Mehmetap'ın, Kinem'in 5 kızıl karanfilimizin, o çok sevdiği yoldaşlarının yanına gitmişti. O artık karanfiller diyarında ve bize şanlı mücadelesi, “kurşun kalemi” kaldı. Direncini kuşanıp, ideallerine sarılıp o tükenmek bilmeyen enerjisiyle yolumuzu onun gibi gülerken ilerleyeceğiz. Taa ki, zafer bizim oluncaya dek... Hoşçakal Suzan yoldaş, Hoşçakal Suzan abla...! Gözün arkada kalmamasın, biz varız ve hep var olacağız. Suzan Zengin kavgamızda yaşıyor! (Bir yoldaş)

Ankara: 20 Ekim 1997'de Amasya Taşova'da düşman pususu sonucu şehit düşen Partizan Özgür Kemal Karabulut (Bakış) Karşıyaka Mezarlığı'ndaki mezarı başında yoldaşları tarafından anıldı. Özgür ve babası Necati Karabulut'un mezarlarına karanfil bırakılmasının ardından anma sonlandırıldı. Ayrıca üç karanfil Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın mezarları ve Sivas Şehitleri için yapılan anıt mezar da ziyaret edilerek şehitler anıldı.

Hackerlardan eylem

Özgür Kemal Karabulut için Maosit Kürt Hacker Grubu AnarchyCr3w Amasya Valiliği'nin sitesini hackleyerek erişime kapattı.

KAVGA DA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Özgür Kemal Karabulut: Yozgat Çekerek'te dünyaya gelen Karabulut 20 Ekim 1997 tarihinde Amasya Taşova ilçesinde görev için gittiği sırada alçakça ihbar edilerek şehit düştü.

Ercan Eser: Dersim'in Mazgirt ilçesi-

sinde dünyaya gelen Eser 22 Ekim 1998 tarihinde yaşanan bir trafik kazası sonucunda şehit düştü.

Hasan Yaşar: Dersim Mazgirt ilçesinin İbi Mahmut köyünde dünyaya gelen Yaşar, 24 Ekim 1979'da çalıştığı fabrikada maaşını almaya gittiği muhasebe odasında kafasına vurulan darbe ile katledilmiş ve cenazesi tren yoluna atılmıştır. Ölümü tren kazası olarak yansıtılma-

ya çalışılsa da işçiler buna inanmayıp iş bırakarak E-5 karayolunu trafiğe kapatmıştır. Daha sonrasında şantiye binası Proletarya Partisi militanları tarafından taranmıştır.

Yaşar Yiğit: Erzincan Refahiye ilçesi Leventler köyünde dünyaya gelen Yiğit, Maltepe Süreyyapaşa Hastanesi'nin karşısındaki ormanlık alanda 30 Ekim 1980'de yaşanan bir kaza sonucu elinde

bomba patlaması ile şehit düştü.

Tekin Çakmak: Dersim Hozat ilçesi Tavuklar köyünde dünyaya gelen Çakmak, 30 Ekim 1983'te Hozat Incıga köyünde çıkan çatışmada şehit düştü.

Mehmet Yeşil: Dersim Ovacık ilçesi Balıkan köyünde dünyaya gelen Yeşil, PKK gerillaları tarafından kaçırılarak 24 Ekim 1993 tarihinde devrimci ahlak ve ilkelere sığmayan işkencelerle katledildi.

Ekim Devrimi, "Tarihsel bir zaferdir!"

Rusya'da 19. yüzyılın sonlarına gelindiğinde kurulan sendikalar ve sosyalist partilerle ülkede, Marksizm yayılmaya, tanınmaya başlandı. 1895 yılında Lenin, Petersburg'da birkaç Marksist derneğin birleşmesiyle "İşçi Sınıfının Kurtuluşu Savaşım Birliği"ni kurdu. Daha sonra 1898 yılında, "Savaşım Birliği" ile Bund (Litvanya, Polonya ve Rusya Yahudi İşçileri Genel Birliği) 1898 yılında birleşerek Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni kurdu. Partinin 1903 yılında gerçekleştirilen 2. Kongresinde örgüt sorunu tartışmalarında Bolşevikler ve Menşevikler olarak iki grup ortaya çıktı.

1905 Devrimi

İşçilerin grevi ile başlayan ve politik bir nitelik alarak işçi ve köylü ayaklanmasıyla gerçekleşen 1905 devrimine ilişkin Lenin, burjuva niteliğini kabul etmekle birlikte, aşağıdan gelişen bir halk devrimi olarak bunun ileriki gelişmeler için büyük önemi olduğunu belirtiyordu. Yenilgiye uğrayan 1905 devriminin ardından Stalin'in deyişiyle gerici-lik yılları başlamıştı. 1910'lara gelindiğinde işçi sınıfı hareketleri tekrar kendini hissettirmeye başlamıştı. Öyle ki yılda, milyonların katılımıyla ifade edilen grevler başlamıştı. Bolşevikler bu dönemde hem legal hem de illegal alanda sıkı bir çalışma yürütüyordu.

Çarlığın Yıkılışı

1914 yılında 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı patlak verdi. Savaş süresince Rusya batıda ağır yenilgiler aldı. Ülkede ağır koşullar altında yaşayan halkın Çarlık'a tepkisi büyüyordu. 1917 yılının başlarında Petrograd ve Moskova'da başlayan politik grevler ayaklanmaya dönüştü. Ayaklanma ülkenin dört bir yanına yayıldı.

Ayaklanmaya daha sonra askerler ve polisler de katılarak Çar'ın talimatlarını karşılıksız bıraktılar ve Çarlığın memurlarını tutuklamaya başladılar. Ayaklanmada Bolşevikler kitlelerin savaşını, sokaklarda doğrudan yönetirken, Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler ise oluşan işçi ve Asker Temsilcileri Sovyetle-

rinde, çoğunluk sağlamanın peşindeydi. Şubat Devrimi bu koşullarda Çarlık'ı yıkarak zafere ulaştı.

"Bütün iktidar Sovyetlere!"

Devlet Duması'ndaki Liberal Temsilciler, Sosyalist Devrimciler ve Menşevikler anlaşarak Devlet Duması Geçici Hükümetini kurdular. Hükümetin başına Çar'ın kendi hükümetine başkan yapmak istediği Prens Lvov getirildi ve Sosyalist Devrimcilerden Kerenski de hükümete alındı. Kurulan hükümetle birlikte Rusya'da **burjuva diktatörlüğü** ve öte yandan Bolşeviklerin de kurulmasında etkili olduğu işçi ve Asker Sovyetlerinin temsil ettiği **proletarya diktatörlüğü** oluşmuş oldu.

Halk, monarşinin kökünü kazımak isterken Geçici Hükümet, monarşiyi açıktan savunuyordu. Geçici Hükümet, emperyalist savaştan müttefikler kazanıncaya dek çekilmeyeceği kararını açıklıyordu. Halkın Geçici Hükümet'ten beklentisi bitmişti. Bolşevikler ise hükümetin bu tavrını geniş halk kitlelerine teşhir ediyor, eylemliler örgütleyordu. 24 Nisan 1917'de Bolşevik Partisi ilk defa açık örgütlediği 7. Konferansını gerçekleştirdi. Konferans'ta, "Bütün iktidar Sovyetlere!" diyen Lenin, Bolşevik Partisi'nin ilk görevinin iktidarı burjuvazinin elinden alarak, proletarya ve yoksul köylülüğe verilmesi olduğunu dile getirdi. Yine bu ay içerisinde Bolşevikler önderliğinde Petrograd'da kitlesel eylemler düzenlendi.

16 Haziran 1917'de Sovyetlerin birinci tüm Rusya Kongresi toplandı. Lenin, kongrede Geçici Hükümeti teşhir ederek, ülkeye yalnızca Bolşevik Partisi'nin barış getirerek iş ve ekmek sağlayacağını propagandasını yaptı. Bütün çabalara karşın kongre, Geçici Hükümet'in emperyalist savaş yanlısı politikasını onayladı. Temmuz ayında Bolşevikler önderliğinde Petrograd'da, 500 bin kişilik bir eylem gerçekleştirildi. Ayrıca Moskova, Tomsk ve Krasnoyarsk'ta da halk sokağa döktü. Başkentteki eylemde konuşan Lenin, kararlılık çağırısı yaparak Sovyet propagandasını yaptı. "Bütün

iktidar Sovyetlere" sloganını yüz binler sahiplendi. Temmuz eylemlerinden sonra Hükümetin başında bulunan Prens Lvov yerine Sosyalist Devrimcilerden Kerenski geldi.

Savaş karşıtı gelişen muhalefet de sonuç getirmeyince iktidar tamamen Geçici Hükümete kaldı. Bolşevik Partisi tekrar yeraltına çekildi. Geçici Hükümet bu süreçte toprak ağalarının topraklarına el konulacağını duyuruyor, İngiltere ve Fransa'nın da açıktan desteğiyle General Kornilov eliyle komünistlerin ve Sovyetlerin dağıtılmasını istiyordu. 25 Ağustos günü Kornilov ve emrindeki 25. Süvari Birliği, Petrograd'a yürüdü. Bolşevikler bu karşı-devrimci saldırıya karşı koydular ve Kızıl Ordu birliği kısa sürede birkaç katına çıktı. Kornilov ayaklanmasının bastırılmasıyla birlikte Bolşeviklerin gücü de kanıtlanmış oldu. Bu durum işçi ve köylüler arasında Bolşeviklerin etkisini daha da artırdı.

Menşevikler ve Sosyalist Devrimcilerden bir kısmı Bolşeviklere geçmeye başlamıştı. Kalanlar ise devrimin karşısında durmak için Tüm Rusya Demokratik Konferansını toplayarak, ön parlamento kurdular. Lenin bu parlamentoya girmeyi ihanet olarak görüyordu.

Lenin, 7 Ekim günü gizlice Petrograd'a geldi ve 10 Ekim günü silahlı ayaklanma kararı alındı. Alınan karar doğrultusunda Bolşevikler ayaklanma için birçok bölgeye dağıldı. Petrograd'da bir askeri komite kuruldu. 16 Ekim günü MK bir toplantı yaparak Stalin'in başına

getirildiği ayaklanmayı yönetecek komiteyi oluşturdu. Yine bu günlerde Troçki, Kamanev ve Zinoviyev ayaklanma planını deşifre eden demeciler verdiler. Hükümet ayaklanma planına karşı önlemlerini artırdı. Bolşeviklerin yayınevleri basılıyor, Bolşevikler tutuklanıyordu. Baskılara karşın Bolşevikler yayıncılar aracılığıyla halkı silahlı ayaklanmaya çağırıyorlardı. Ayaklanma başladı.

Büyük Ekim Devrimi

25 Ekim 1917'de devrim güçleri tren istasyonlarını, bankaları ve postaneleri ele geçirdiler. Kurulan ön parlamento dağıttılar. Geçici Hükümet'in son çare sığındığı Kışlık Saray'a 25-26 Ekim gecesi devrim güçleri girerek hükümet bileşenlerini tutukladı. Bolşevikler önderliğinde silahlı ayaklanma zafere ulaştı.

Ekim Devrimi'yle birlikte tarihte burjuva devrimler çağı kapanmış proleter devrimler çağı başlamıştır. Büyük Ekim Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde, proletaryanın yoluna ışık tutan tarihsel bir dönüm noktasıdır.

"Yeryüzündeki hiçbir güç bunu ortadan kaldıramaz, yeryüzündeki hiçbir güç Sovyet devletinin yaratılmış olduğu gerçeğini silip atamaz. Bu tarihsel bir zaferdir... Tarihin en büyük buluşu yapılmış, proleter tipte bir devlet yaratılmıştır." (V. İ. Lenin, On Birinci Parti Kongresine Rapor, 27 Mart 1922, TE, İng., c. 33, s. 301)

Portakal'da Rojava ve Gezi

H. Merkezi: 50. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde en iyi film ödülü "Kusursuzlar" ile "Cennetten Kovulmak" arasında paylaşıldı.

"Cennetten Kovulmak" filminin yönetmeni **Ferit Karahan**, sahneye Rojava sloganıyla çıkarak ödülünü Rojava ve Taksim Ayaklanması'na armağan ettiğini söyledi. En İyi Belgesel Film Ödülü'nü "Fecira" filmi ile yönetmen **Piran Baydemir** ve "Tek Başına Dans" ile **Birnur Pilavcı** paylaştı. Piran Baydemir sahnede Kürtçe konuşarak ödülünü Rojava ve Paris'te katledilen üç Kürt kadını siyasetçiye adanmış olduğunu söyledi.

En İyi Kısa Film ödülünü alan, "Karpuz Cenneti" filminin yönetmeni **Gülistan Acet** ödülünü; **Musa Anter**, **Uğur Mumcu**, **Hrant Dink** ve tüm faili meçhullere adadı. Kısa Film Jüri Özel ödülü alan "Tornistan" filminin yönetmeni **Ayşe Kartal** ise, "Ödülünü Gezi Parkı direnişinde darp edilen, sakat kalan, hayatını kaybeden ve kalbi kırılanlara adıyorum" dedi. Sonrasında salonda "Her yer Taksim, her yer direniş" sloganları atıldı.

Halkın Portakalı En İyi Film Ödülü "Yansımaya" filmiyle **Çapulcular Ekibi**'nin oldu. Çapulcular Ekibi adına ödülü **Deniz Akgün** "Dereler özgür aksın" sloganıyla aldı.

DOSYA

Asimilasyon Kışkacında Diller ve Kültürler

Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Dosyamıza yeni röportaj ve makalelerimizle devam ediyoruz.

Soyadına sıkışan kültür; GEYGELLER...

Bu hafta Diller ve Kültürler dosyasına az bilinen bir topluluk olan ve eksiden göçebe hayatı sürdüren **Geygelleri** konu edineceğiz. Birçok araştırmacının yazısını kaynak alarak yaptığımız dosya çalışması özgün bir özellik taşıyor.

Geygellerin aslının Alevi Geygel Türkmenleri yani Yörüklerden geldiği, esasında Yörüklerin Çingen kavimlerinden oluştuğu çeşitli araştırmacılar tarafından iddia ediliyor ve Türkiye'de Çingene olarak adlandırılan çok sayıda kavim yaşıyor. Bu kavimlerin isimlerinin bazılarını şöyle sıralayabiliriz: Romanlar, Abdallar, Lomlar, Domlar, Gevendeler, Geygeller, Darende Çerçileri ve Kalaycıları, Larenden Trompetçileri, Erkiyet Çerçileri.

Geygeller ve diğer gezgin gruplar, etnografik çalışmalarda "Yörük" olarak tanımlanan esas göçebe Çingene gruplarıdır. Geygeller; Türkmenlerin bir koludur ve Orta Asya'dan Anadolu'ya geldiği söylenmektedir. Demircilikle geçinen, içe kapalı, yabancılara karşı 15-20 kelimelik gizli bir dilleri (Geygelce) olan Türk boyudur. Geygellerin dili Teberce ve Romanes'ten alınmış çeşitli sözcüklerin Türkçe gramerle konuşulmasına dayanmaktadır. Geygel gizli diliyle ilgili olarak Ahmet Caferoğlu'nun Tokat Geygelleri'nden derlediği 11 kelime vardır. Cümle örneği olmadığından temeli hakkında sağlıklı bir fikir edinmek mümkün değildir. Ancak Türkçe temelli olmayan gizli diller arasında ele alan Dinar Geygel dili ile Tokat Geygellerinin dilinin söz varlığı bakımından kesinlikle uyuşmadığı açıktır.

Geygel kadını yaşamda belirleyici

Faruk Yıldırım'ın yapmış olduğu Der-

leme Sözlüğünde yer alan, cıvır; kadın, kız, geben; yabancısı, geder; eşek, gerez; süslü, zarif, şık, (kimse); şirin, dilber, yosma, hersit; ekmek, heziklemek; dayak atmak, manış; iki kişinin iyi ya da kötü arkasından konuştukları üçüncü kişi, yeken; para kelimeleri araştırma sonucu ortaya çıkan, Abdal gizli dilinde (Tebercede) ve Geygellerde sıkça kullanılan kelimelerdir.

Ahmet Caferoğlu Burdur'da Buhurcu olarak tanınan ve o zaman Çivril'e bağlı Yapalı köyünün

(Afyon) yukarısında yaşayan Geygel Yörüklerinden derleme yapmış ve söz dizimi Türkçe olan bu derlemedeki kelimelerin daha sonra yapılan araştırmayla Çingenece kelimeler olduğu anlaşılmıştır.

Geygeller (Geygel Abdalları, Geygel Türkmenleri, Geygel Yörükleri, Geygel Çingeneleri), Amasya, Tokat, Sivas, Ardahan, Giresun gibi yörelere dağılmış, demircilikle geçinen içe kapalı, yaylak ve kışlak arasında göçüp durmuşlar. Köyleri arasında Çerdiğin, Tokat, Ormancık, Niksar, Küçükkızılca, Amasya sayılabilir. Tahacılar, Denizli ve Salihli'deki Alıcılara; Balâ'daki Sünni Bayatlar da Alevi Bayatlara Gegel derler. Çoğu Alevidir ve (İstanbul Kuştepe'deki Aleviler ya da İç Anadolu'daki Geygelli Yörükleri gibi Çingenece kimi kelimeleri kullanarak iletişim kurmalarına rağmen) yerleşik hayata geçenlerden bazıları Alevi kimliğini benimsemiş ve Çingene mirasını reddetmiştir.

Anadolu'nun değişik yerlerinde Amasya, Tokat, Sivas, Ardahan, Giresun vb. yerlerde serpilmiş olan Geygel Türkmenleri; birbirleri ile olan iletişimi koparmış olmalarına rağmen buldukları yerlerde bir arada durmaktadır. Sert yaşam biçimine alışkın bir topluluktur Geygeller. Bu yapılarına karşın; toplumsal yaşamda Geygel kadınları daha belirleyicidir. Bunda Alevi; Aleviliğin de Türkmen kolu olan Kızılbaş inancında olmalarının etkisi de önemlidir. Geygel kavimlerinden bazılarının Malatya'da bulunan Şah İbrahim Ocağı'na bağlı olduğu kendilerince de kabul edilen bir gerçektir. Alevi Türkmen kavimi olmasından kaynaklı Alevi mezhebinin ibadetlerini yerine getirirler.

Gizli bir kültür

Yapılan araştırmalarda ortaya çıkan sonuçlar çok çarpıcıdır. Yabancılara karşı kapalı bir kültür taşıyan Geygeller, Çingen kavimlerinin özelliklerini taşıyor olsa da yerleşik hayata geçtikten sonra buldukları yerlerdeki kültürlere direnememiş, asimile olmuşlardır. Geçim kaynaklarını oluşturan demircilik, çerççilik, elekçilik, sepetçilik gibi meslekleri bırakıp yerleşik hayatın getirdiği ekonomik özellikleri olan tarım ve hayvancılığa yönelmişlerdir. Kültürlerini belirleyen de yaşam biçimleri olmuştur.

Geygel köylerinin en genel özelliği nüfusun giderek azalması değil, genç nüfus da dâhil olmak üzere nüfusunun aynı kalması hatta bazen artmasıdır. Bazı yerlerde eğitime geçiş süreçleri de yerleşik hayata geçmek kadar güç olmuştur. Kapalı kültürün devam ettiği Geygel köyü ya da kasabalarında eğitim düzeyi düşüktür. Kavgacı kimliklerini hala barındırmakta, daha bunun gibi birçok Yörük kimlikleri ile birlikte davranış biçimleri kendini muhafaza etmektedir.

Soyadı kanunuyla birlikte Geygel soyadını alanlar Geygel Türkmen Kavimine bağlı olmakla birlikte Geygel olduklarını bilmemektedir. Üniversitelerin, Türkiye'de kavimler, kimlikler ve gizli diller dosyalarında rastladığımız Geygeller hakkında daha fazla bilgiye ulaşamamaktayız.

Geygel olduğunu öğrendiğimiz kişilerle yaptığımız sohbetlerde kendilerinin eskiden konargöçer olduklarını biliyor olmalarına rağmen bir Çingen kavimine dâhil olduklarını kabul etmiyorlar. Benzerlik gösteren kültürel özellikler hatta kullandıkları dilin kökenini Çingenelerin kullandığı Teberce'den geldiğini söylememiz bile onları ikna edemedi.

Türkiye'de yaşanan asimilasyon politikalarının bir örneğini de Geygeller üzerinde görebiliyoruz. Giderek Türkleşmeye başlayan Geygeller kültürel özelliklerini de yitiriyorlar. Soyadlarına sıkışan Geygellik özel araştırma ve dosyalara konu olmadıkça gizli bir kültür olarak kalacaktır.

Kaynaklar:

Etnisite ve Kimlik: Çingenelerin Kökeni-Adrian Marsh

Türkiye Çingenelerine Genel Bakış 23/06/2012

Derleme Sözlüğü'ndeki Gizli Dil Verileri Üzerine -Faruk Yıldırım

Türkiye'de yaşanan asimilasyon politikalarının bir örneğini de Geygeller üzerinde görebiliyoruz. Giderek Türkleşmeye başlayan Geygeller kültürel özelliklerini de yitiriyorlar. Soyadlarına sıkışan Geygellik özel araştırma ve dosyalara konu olmadıkça gizli bir kültür olarak kalacaktır.

“Cami-cemevi projesi asimilasyon politikasıdır”

Mersin: Alevi Kültür Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı'nın bir araya gelerek düzenlediği “Cami-cemevi projesine hayır! Eşit yurttaşlık” mitingi, oldukça coşkulu geçti. Adana, Tarsus, Antakya gibi çevre illerden de otobüslerle katılımın sağlandığı mitingde **Mer-**

sin Yedirenk LGBT, YDG ve Partizan da yerini aldı. Yaygın biçimde dağıtılan Özgür Gelecek ve YDG'ye kitlenin ilgisi oldukça iyiydi.

Mitingde söz alan Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Başkanı **Kemal Bülbül;** cemevlerinin değil, Gezi şehitlerinin katillerinin yetiştiği kurumların terörist yu-

vası olduğunu vurguladı. Aynı zihniyetin, Kürdistan'da köyleri yaktığını, bombaladığını dile getiren Bülbül; CHP ve Kılıçdaroğlu'nun da “güya” karşı duruşlarını samimi bulmadığını belirterek eleştirdi. Bülbül; Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya'yı anarak konuşmasını sonlandırdı.

Daha sonra sözü alan Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Başkanı **Ercan**

Geçmez ise yaptığı konuşmada demokrasi paketinin kandırmaca olduğunu belirterek, paketin Türkiye'yi daha da Türkleştirdiğini söyledi. Mitinge “**Gezi şehitleri ölümsüzdür**”, “Her yer Taksim, her yer direniş”, “**Devletin Alevisi olmayacağız**”, “Her yer ODTÜ, her yer direniş” sloganları damgasını vurdu. Miting; 3 Kasım'da İstanbul'da düzenlenecek miting çağrısıyla sonlandırıldı.

Ankara'da binlerce ağacın katilleri dolaşiyor

İstanbul-Taksim

ODTÜ'ye gece yapılan baskını protesto etmek için 19 Ekim akşamı Galatasaray Lisesi önüne eylem çağrısı yapıldı ve çağrıya gelen kitlenin yürümesine izin vermeyen polis, kitleye ses bombası ve biber gazı kullanarak ve kalkanlarla saldırdı. Kitle polise torpille karşılık verdi.

“Çocuklarımız için alanlarda olacağız!”

İzmir

Gezi Tutsakları aileleri oturma eylemlerinin 12. haftasında Sümerbank önünde bir araya gelerek sloganlarla Konak Meydanına doğru yürüyüşe geçti. Burada yapılan açıklamada devletin saldırılarına hız kesmeden devam ettiği, Gezi Ayaklanması'nda yaşamını yitirenlerin katillerinin hala dışarıda kol gezdiği dile getirildi. Yapılan basın açıklamasının ardından Sokak Orkestrası “**Almaya geldik dostlar sizi**” adlı şarkıyı kitle ile birlikte seslendirdi.

İstanbul

16. kez Galatasaray Meydanı'nda biraraya gelen Gezi tutsakları ailelerinin eyleminde bu hafta **Çağrı Aydoğan**'ın ağabeyi **Cihan Aydoğan** hapis hane- de keyfi bir şekilde haftada 3 kez hücrelerin arandığını ifade ederek, haftada bir gün ve bir saat sıcak su verildiğini, yemeklerden böcek çıktığını söyledi. Tutsak **İmran Aydın**'ın babası **Hayri Aydın** da oğlunun görüş sırasında kendisine bir aydır banyo yapmadığını aktardığını anlattı. **Hasan Tunç**'un annesi **Leyla Tunç** da Bingöl'de yaşanan firarın ardından baskıların arttığını ifade ederek haftada bir yapılan hücre aramasının artık iki gün- de bir yapıldığını söyledi.

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek öncülüğünde yapılmak, sanki başka bir yer yokmuşçasına ODTÜ ve yanındaki ağaçlık alandan da geçirilmek istenen yolun tartışmaları sürerken, ODTÜ'ye 18 Ekim akşamı belediye ve polis yığınağıyla bayram baskını yapıldı.

ODTÜ yönetiminin dahi haberinin olmadığı ve Rektörlük tarafından Vali dâhil ildeki bütün devlet yetkililerine bildirildiği **ağaç katliamı** sabaha kadar sürdü. Ki Rektörlük de yaptığı açıklamada, kendilerine son gönderilen imar planında değişiklikler yapıldığını, buna itiraz ettiklerini ve işlemlerin devam ettiğini belirterek buna rağmen ODTÜ'ye çitlerinin kesilerek girildiğini söyledi. Böylece belediyenin pervasızlığının boyutlarını gözler önüne serdi.

Eli sopalılar, Gökçek'in A takımını hatırlatıyor

Pervasızlık bununla bitmedi elbet, belediyenin sözde çalışması için gelen belediyeye görevlileri ki ne kadar görevli oldukları şüpheli, **ellerinde sopalarla** ODTÜ'deydiler. Çevik kuvvet polisi girene kadar oluşturdukları zincirle ve çevik gelince de kesim alanında yapıp ettikleriyle **zorbalığa** soyundular. Hatırlarsanız ODTÜ saldırısının ilk günlerinde yine belediye yeleği giymiş ama işçi belgesi sorulduğundan da ortadan kaybolmuş birileri çıkmıştı. Tabi bunlara belgesini sormak ne kelime, yanına bile yaklaşamıyorsun...

Ankara'da yaşayanlar duymuştur **A takımı çetesini**. Melih Gökçek'in bizzat kendisinin kurduğu ve sivil insanlardan oluşturduğu; Keçiören ilçesinde ellerinde sopa vb. aletlerle zorbalık yapan, insanlara karışan, ahlak bekçiliği yapan, keyfince döven, küfür eden bir çete A takımı. ODTÜ'deki belediye çalışanlarının durumu da bize A takımını hatırlattı açık-

çası. Fotoğraf almak isteyen gazeteciye “**Buradan çekemezsin, Melih Başkan'ın talimatı var**” denilerek, ODTÜ Mezunları Derneği temsilcisine de üzerine yürünüp, tehdit edilerek saldırılıyorsa şayet oturup az düşünmek gerekiyor.

Ağaç katliamı yapıldıktan sonra “**Arkadaşlar bana da sürpriz yapmış**” diyen Melih Gökçek'in iğrenç bir kişiliğe sahip olması ne kadar normalse, “devletin polisine” güvenemeyip kendi çetesine takviye yapması da o kadar normal ve anlaşılabilir. Normal, normal de... Kesilen ağaçları, yıllar önce ODTÜ'ye halaylarla dikmiş olan genç devrimcileri, Denizleri düşündükçe bu iğrençlik, normallik in-sanda muazzam bir öfke yaratıyor.

Ağaç katliamının haberini alan, bu öfkeyi hissedenden ODTÜ'lüler ve 100. Yıl Mahallesi halkı saatlerce ağaçları kestirmek için polis saldırısına karşı dirense de katiller, binlerce ağacı katletti, yolun ODTÜ kısmı için “temizliklerini” yapmış oldular. Ağaç katliamına karşı bir sonraki gün buluşan direnişçiler ise sembolik olarak fidan diktiler. Ve “*bir gecede katlettiklerini bir günde dikiyoruz*” şiarıyla katledilen beş bin ağacın yerine beş bin fidan dikecekler.

Melih Gökçek'in broşürleri ünlüdür...

Tatil olmasından kaynaklı okulda çok az sayıda öğrencinin olmasını fırsat bilen Melih Gökçek öncülüğündeki katillerin ODTÜ'ye vurduğu son darbe tam da yapmak istediklerini yaptıkları bir darbe oldu. Ve belli bir süredir süren suskunluğun altında planlı bir saldırının hazırlığının olduğu anlaşılıyor.

Nereden mi? Suskun olarak geçirilen ama tehditlerin de sürekli yapıldığı son süreçte Büyükşehir Belediyesi tarafından hazırlanan ve “**İşte ODTÜ yolu gerçekleri**” adı altında Ankara'nın merkezi yerlerinde, metro duraklarında dağıtılan broşürlerden...

Bahsini ettiğimiz broşürlerde ODTÜ'den geçirilmek istenen yola dair belgeler de kanıt olarak sunulmuş, yolun yapımı halkın gözünde meşrulaştırılmaya çalışıldı. Ve Gezi direnişindeki “marjinallik” meselesi de tekrar gündeme getirilerek, ODTÜ'de yaşam alanlarına, ağaçlara sahip çıkanlar için “okulun öğrencisi olmayan” ve marjinal örgüt üyesi 300 kişi olarak bahsedildi.

Sormak lazım o zaman ODTÜ'ye girmek için neden öğrencilerin olmadığı bir vakit seçildi? Ki hatırlayanlar bilir, 5 Ocak 2011'den geçtiğimiz sene yapılan “ODTÜ ayakta” eylemine kadar okuldaki eylem-

ler son yılların en kitlesel eylemleri. Bunlar bile aslında ODTÜ'de ve 100. Yıl Mahallesinde direnenlerin kim olduğunu açıkça anlatıyor.

ODTÜ'yle ilgili hazırlanan bu broşür ilk değil. Büyükşehir Belediyesi geçtiğimiz senelerde Dikmen vadisinde yapacakları rantsal dönüşüme karşı direnenleri bastırmak ve yıkımları meşrulaştırmak için yayın çıkarmıştı. Bir de çıkarılan broşürleri, yayınları sahip oldukları büyük imkânlarla, bütçelerle dağıttıklarını her yere ulaştırdıklarını düşünün... Ve şimdi aynı yöntemi ODTÜ için yaptılar/yapıyorlar.

“Melih Gökçek yolun yol değil!”

TOMA'sıyla, akrebiyle, onlarca kamyonu, eli sopalılarıyla; çıkardıkları yayınlarıyla ve bütün imkânlarıyla saldırdıkları halkın kendisi... Bütün imkânlarını seferber etmeleri de büyük bir korkunun eseri. Çünkü halk onları, **Wan depremi olduğunda kentsel dönüşüm hayallerini düşünerek ağızlarından akan salyalardan** tanıyor! Ve depreme sevinenlerin ve aslında iyi ki olmuş diyenlerin **insan** değil **düşman** olduğunu anlayanlar Melih Gökçek şahsında aynı rezilliği yaşatan herkesin yolunun yol olmadığını da biliyorlar. Bu korku egemenlere yeter mi? ODTÜ'ye dikilecek yeni fidanlar bu sorunun cevabını da verecektir elbet...

Partizan ve YDG'den ODTÜ için eylem

İstanbul/Sarıgazi: 20 Ekim Sarıgazi'de ODTÜ'de yapılan gece baskını için Üçler Market önünde başlayan bir eylem düzenledik. **Sarıgazi Partizan** ve **Yeni Demokrat Gençlik** tarafından düzenlenen ve **Yeni Demokrat Kadınlar**'ın da destek verdiği eylem sırasında halk da alkış ve sloganlara eşlik ederek yapılan eyleme destek verdi.

Eylemde “**Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak**” sloganlarını haykıran milyonları sindirmek devletin ilk yapacağı olacaktır. Ama egemenlerin bilmediği bir şey var oda bizleri yıldırma-yacakları” vurgusu yapıldı.

PŞTA'dan Ferit'in ailesine ziyaret

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri olarak 15 Ekim Salı günü sanatçı **Pınar Aydınlar** ve **Ethem Sarsülük'ün ailesi** ile birlikte Gülsuyu'nda polis-çete işbirliğiyle katledilen **Hasan Ferit Gedik'in** ailesini ziyarete gittik. Ziyaret boyunca duygusal anlar yaşandı. Genel olarak sohbetle Hasan Ferit'i unutmadığımızı ve artık

onun mücadelesinin bizlerin omuzlarında olduğunu ve bayraklaştığı yerden faşizme karşı mücadelenin devam ettirileceği vurgulandı.

Ferit'in dedesi "*Şu an hepimiz Ferit olduk, hepimiz Ethem olduk. Biz bu katlilere karşı birlikte mücadele edersek, hepimiz bir olursak, dayanışmayı bü-*

yütürsek onları yeneriz, aynı acıları bir daha yaşamayız" diyerek hem duygusal anların yaşanmasına sebep oldu hem de gücümüze güç kattı. "*Ferit'im, torunum çok iyi bir insandı, halkın yozlaşmasına karşı çıkıyordu, uyuşturucuya karşı çıkıyordu, o yüzden bundan önceki evlatlarımız gibi onu da katlettiler, sonuna kadar bu davanın peşindeyim*" dedi. (PŞTA'lı Aileler)

Gülsuyu sivil-resmi çetelerin ablukası altında

Yıllardan bu yana Gülsuyu'na giremeyen polis şimdi bölgede oluşturduğu abluka ile mahalle halkını sindirmeye çalışıyor. Bölgeye seyyar karakol kuran devlet yüzlerce polisiyle bölgede terör estiriyor.

Gülsuyu'nda aylardan bu yana devam eden çete saldırılarına karşı mücadele ettikleri için devrimcilere yönelik 7 Ekim günü 1500 polis, Özel Harekât Timleriyle bir operasyon düzenlemişti.

Haftalar öncesinden gerek burjuva basın yoluyla gerekse de İstanbul Valisi ve İçişleri Bakanlığı'nın açıklamaları ile bu saldırının gerçekleşeceği bekleniyordu. "*Mahalle halkının çetelerden ve devrimcilerden rahatsız olduğu, polisin bu yönlü bir operasyon gerçekleştirdiği*" yönündeki haberlere en güzel cevap bir devrimci olarak **Hasan Ferit Gedik'in** cenazesinin Gülsuyu'nda binlerce kişi tarafından omuzlanması oldu.

Yıllardan bu yana Gülsuyu'na giremeyen polis şimdi bölgede oluşturduğu abluka ile mahalle halkını sindirmeye çalışıyor. Bölgeye seyyar karakol kuran devlet yüzlerce polisiyle bölgede terör estiriyor.

Son Durak'ta bulunan kullanım dışı İSKİ şubesinin karakola dönüştürülmesi için bölgeye iş makineleri çıkarılmaya başlandı. Sürekli olarak kimlik kontrolü gerçekleştiren kolluk güçleri

marketten çıkan çocukların üstünü arıyor, çocuklara "*sizleri akşam saatlerinde bir daha buralarda görmeyeceğim*" şeklinde tehdit ediyor.

Öte yandan yoldan geçen genç kadınların arkasından küfrederek sözlü tacizlerde bulunan polis, en alçak yüzünü bu şekilde göstermektedir. Mahalle gençlerinin arkasından pet şişe patlatarak, aynı gün içinde defalarca GBT kontrolü gerçekleştirerek korku dağları yaratmak istiyor. Tüm bu saldırıların yanında belirli birkaç esnafın dışında mahalle esnafı polise lavabolarını dahi kullandırmayarak kovuyorlar. Mahalle halkının bu devrimci tepkisi karşısında ise polisler sıklıkla "*Buralarda aç kaldık. Kimse bize bir şey vermiyor*" şeklinde telsiz anonsları gerçekleştirerek mahalle dışından yemek istetiyorlar.

Polis ajanlaştırma çalışmaları gerçekleştiriyor

Mahalleye yerleşmeyi hedefleyen polis bölgede ajanlaştırma çalışmaları yürütüyor. Girdikleri evlere "*bizlere yardımcı olun, biz de size yardımcı olalım*" şeklinde ajanlık tekliflerinde bulunurken, esnafa ise "*Bizimle iyi ge-*

çinin. Bize yardımcı olun. Yakında burada karakol kuracağız. İşleriniz iyi olur" şeklinde alçakça tekliflerde bulunuyor. Bir mahalle sakini kahvehanede oturduğu sırada bir polisin kahvehane sahibine ajanlık teklifinde bulunduğunu ve esnafın ise bağırıp küfrederek polisi kahvehaneden kovduğunu anlatıyor.

Halkın polisin bölgede estirdiği teröre öfkesi büyüyor. Mevcut tepkilerden ve bölgedeki devrimcilerin çalışmasından kaynaklı, polisin korkusu giderek büyüyor. Son olarak yaşanan örnek ise her şeyi özetliyor. Panzer bir marketin önünde bulunan bir boş teneke kutunun yanına park ediliyor ve bunu kimse görmüyor. Daha sonra teneke fark edildiğinde ise bütün polis ekiplerini bir korku kaplıyor. Çağrılan bomba imha uzmanları, zırhlı araçlar korkunun cabası. Boş teneke daha sonra fünne ile patlatılmak isteniyor. Birinci deneme nafiye olunca korku daha da büyüyor. İkinci denemede ise boş teneke ikiye ayrılıyor ve içinde sadece korku çıkıyor. İşte "*büyük Türk polisi'nin başarısı...*" Bu korkunun ölümcül kılınması dileğiyle... (Bir ÖG okuru)

Sarıgazi'de stant çalışması

Sarıgazi Liseli YDG olarak 12 Ekim Cumartesi günü Demokrasi Caddesi girişinde stant açtık. Aynı zamanda buraya "**Baskıcı disiplin yönetmeliğine son**" yazılı pankartımızı astık. Müzik ve ajitasyon eşliğinde yaygın bir şekilde dergi ve bildiri dağıtımını yaptık.

Liseler önünde bildiri ve dergi dağıtımını yapmayı, üniversiteli yoldaşlarımızın verdiği derslere daha fazla genci katmayı kararlaştırdıktan sonra stant faaliyetimizi sonlandırdık.

Sincan'da çocuk tutsaklara işkence raporlaştı

Ankara: İHD Ankara Şubesi Cezaevi Komisyonu ve TUHAD-FED Ankara Temsilciliği tarafından Sincan F Tipi Hapishanesi'ndeki çocuk tutsaklara yapılan fiziksel ve psikolojik baskı raporlaştırıldı.

Hapishanedeki H.E (17), E.T. (16) ve K.Ş. (17) adlı tutsaklarla yapılan görüşmelerde hapishanedeki çocuklara uygulanan işkenceler ortaya çıkmış oldu.

Yapılan görüşmelerde çocuklar; tuvalet ihtiyacının gardiyanın iznine bağlı olduğu, telefon görüşmelerinde

tekmil verilmesi, hastane ve mahkeme sevklerinde onur kırıcı bir şekilde ve zorla çıplak aramanın dayatılması ve bunların yanında kaba dayak, hakaret vb. uygulamalarla baskı altında tutulduklarını belirttiler.

Ayrıca raporda, Pozantı ve Mersin'den getirilen çocuk tutsaklar için gardiyanların diğer çocuklara "**bunlar terörist, bunlarla konuşup etmeyin...**" dedikleri ve Özgür Gündem ile Azadîya Welat gibi yurtsever basına ait yayınların da yırtılarak verildiği belirtiliyor.

Bayrampaşa Savcısı'ndan mağduriyet retoriği

H. Merkezi: Bayrampaşa Katliamı'nın "soruşturmasını" yürütmekle yükümlü olan, dönemin Eyüp Cumhuriyet Başsavcısı **Ali İhsan Demirel'e**, davayı 13 yıldır tamamlamadığı için HSYK (Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu) tarafından dava açılmıştı. 13 yıldır yapmadığı soruşturmayı "çalışma koşullarının yarattığı mağduriyet" ile açıklamaya çalışan Demirel'in 13 yıldır yürüttüğü soruşturma dosyasında bugüne kadar sadece 39 er hakkında dava açıldı. Dönemin İçişleri ve Adalet Bakanlıklarıyla MGK üyeleri ve savcılar hakkında yapılan şikâyetler ise dikkate bile alınmadı.

Demirel'in yapmadıklarının listesi nihayli uzun: Savcı Demirel, birçok soruşturma dosyasını tek dosyada birleştirip, haklarında suç duyurusu yapılmasına rağmen siyasi sorumlular **Bülent Ecevit**, **Hikmet Sami Türk**, **Sadettin Tantan** hakkında fezleke hazırlayıp Meclis'e göndermedi. Olay yerinde keşif yapmadı. Operasyona katıldıkları belli olan **Zeki Bingöl**, **Aytaç Yalman**, **Ferzan Çitici**, **Fikret Ünal**, **Cezaevi 1 ve 2. müdürleri**, Ankara Jandarma Özel Asayiş Komutanlığı, **Bayrampaşa Cezaevi JÖAK**, Koruma Tabur Komutanlığı, **Halkalı Jandarma Tabur Komutanlığı** ve Avrupa yakası Mürettep Bölük Komutanlığı personelinin tümü hakkında soruşturma açmadı.

Yargılamanın yapıldığı Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesine tam ve doğru bilgi vermedi. Operasyonun komutanı **Engin Hoş**, Operasyon Komutan Yardımcısı Albay **Halil İbrahim Tüysüz**, Ankara Jandarma Komando Özel Asayiş Komutanı Yarbay **Burhan Ergin**, İstanbul Jandarma Komando Taburu Komutanı/Halkalı Jandarma Komando Taburu **Servet Çakır** hakkında soruşturma açmadı. Soruşturma dosyasına bilgi vermeyen, delilleri saklayan, yok eden kişiler hakkında suç duyurusunda bulunmadı.

TRT'den Gezi soruşturması

H. Merkezi: Gezi Ayaklanması sürecinde yapılan eylemlere yoğun "ilgi(sizlik)" gösteren TRT, ayaklamaya olan ilgisini ve korkusunu 15 çalışanına soruşturma açarak gösterdi. Türkiye Radyo ve Televizyon Kurumu, çalışanlarına Gezi Ayaklanması'na sosyal medya üzerinden destek verdiği için soruşturma açtı.

TRT, çalışanlarından "sözleşmenin feshini gerektiren fiilleri işlediklerini" iddia ederek savunma istedi. Gezi eylemleri sırasında atılan tweetleri "delil" gösteren TRT, "yasa dışı sokak gösterilerinde yönlendirme"de bulduklarını iddia etti.

Haftalık özgür gelecek Pêşaroja Azad

Umüt Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışlıları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayincilik2007@hotmail.com

umutyayincilik @umutyayincilik

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhane Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhane Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Berkin'siz iki bayram geçti...

Taksim Gezi Parkı'nın yerine "Kentsel Dönüşüm Projesi" çerçevesinde Topçu Kışlası ve AVM yapılmak istenmesi toplumsal bir öfke ve sinerjiyi tetikledi. Çevrecilerin, ilerici, devrimci güçlerin refleksiyle başlayan direniş, kısa sürede çığ gibi büyüdü. Polisin azgın saldırısına karşın her toplumsal kesimden, her yaştan yüz binlerce insan, sokağa döküldü; binlerce yaralıya ve 2 bine yakın gözaltıya (İçişleri Bakanlığı'nın açıklamasına göre, 48 ilde 90'ın üzerinde gösteri düzenlendi, 939 kişi gözaltına alındı, 53 kişi yaralandı) karşın sokak sokak, barikat barikat onurlu bir direniş gerçekleşti.

Polisin, demokratik hak ve özgürlüklerini kullanarak yaşam alanlarına sahip çıkan çevrecilere, bölge halkına yönelik azgın şiddeti büyük bir kitle hareketini tetikledi, açığa çıkardı. Yığınlar halinde sokağa çıkan emekçiler, polis terörüne, devletin baskı ve yasak politikalarına yönelik tepkilerini ortaya koydu.

... derken, Berkin vuruldu!

Yine bir Gezi sabahında Okmeydanı'nda pusuya yatan bir polis parmağının bastığı tetikten fırlayan gaz bombası fişeği ile başından yaralanmıştı kara kaşlı, kara gözlü Berkin. **Hayat dolu, direniş dolu bir sabaha uyanan 14 yaşındaki Berkin'i vurarak, ona hayatı karartanlar; hala açığa çıkarılmadı! Neden mi?**

Çünkü tetikçilerini koruyan asıl katiller biliyor ki, Gezi ruhunu yaratan öfke hala dinmedi. Hala milyonlarca kişi işsiz; milyonlarca kişi açlık sınırının altında bir ücretle yaşamaya çalışıyor. Milyonlarca öğrenci "at yarışı"na maruz bırakılıp, diplomalarıyla işsiz kalıyor.

Milyonlarca Kürt, anadilini özgürce kullanamıyor. Binlerce mezarlı beden, bulunmayı bekliyor ve binlerce anne, evlatlarının kayıp bedenlerini arıyor her hafta Galatasaray önünde, her Cumartesi. Neden mi? Çünkü

hala vuruluyor Ceylanlar "kayıp" hanımlarla, Uğurlar yaşamdan koparılıp alınıyor yaşlarından çok mermilerle babalarının kucağından. Ve onar onar katlediliyor "kaçakçılar" insansız uçaklarla, taşı toprağı "tehlikeli" T. Kürdistanı'nda. Kurdukları bu sistemin, bu düzenin bekçilere ihtiyacı var elbet. Korudukları katilleri de, bu bekçilerin ta kendisi.

Berkin'siz iki bayram geçti

Berkin, bambaşka bir dünyada uyanmayı beklerken iki bayram geçti. Her iki bayramda da Berkin'in yaşındaki çocuklar, yeni aldıkları elbiselerini giyinip şeker toplamaya gittikleri sırada başucunda Berkin'in parmağını oynatabilmesini bekledi ailesi.

Elbette sadece Elvan ailesi değildi Berkin'in yeniden şeker toplamasını isteyen... Yüz binlerce kişi de Elvan ailesi ile birlikte Berkin'in yeniden ayağa kalkmasını bekleyip bayramı Berkin'in burukluğuyla geçirdi.

Ve egemenler bunu da biliyordu; Berkin'in başucunda bekleyenlerdi, her sabah Berkin'le uyanmak üzere uykuya dalanlar her gece. Zaten Berkin'in sevenleri-sevdikleri ayaklanmamışlar mıydı Gezi'den Lice'ye? Dolayısıyla o çok "vakur ve mağrur yetkililer" elbette biliyor tehlikenin geçmediğini. İyi biliyorlar öfkeli yığınların kesilen bir ağacı nasıl sahiplendiğini de. Bundandır Ethem'in katilini korumaları.

Yani onlar, ülkemizde ve dünyada milyonların aç ve öfkeli olduğunu çok iyi biliyor. Hemen her gün yeni saldırılarla çıkıyorlar karşılına halkın. En ufak demokratik hak talebine saldırıyor; meydanları kendine serbest, halkına yasak ilan ediyor. Nerede ağaç görse, kesip alışveriş merkezleri yapıyor; bir avuç zengin daha çok kazanabilsin diye.

Trafiği rahatlatmak bahanesiyle köprüler inşa ediyor; adına da başka bir katilin, Alevileri kıyımdan geçiren Yavuz Sultan Selim'in ismini veriyor.

Bu yüzden durulan Gezi sokaklarının zaman zaman ve tekrar yandığını biliyor. Devletin Eylül sendromuna dönüşen Gezi korkusu, Temmuz ayının son günlerinde istihbarat birimleri -artık her kimse onlar- hükümete eylül ve ekim aylarında Gezi'nin devamının geleceğini bildirdiğinden bu yana büyüdü de büyüdü.

Bülent Arınç "Eylül'den sonra üniversitelerin açılmasını bahane edebilirler, spor gösterilerini bahane edebilirler" diyerek "istihbarat"ı doğruladı ve hala da bu "korkuları" devam ediyor. Çünkü artık halkın, haber alma ağı oldukça genişledi ve duyarlılığı da, kendine ve birbirine güveni de bu oranda arttı.

Korkunun ecele faydası yok

Direniş, azalan-yükselen ivmelerle devam ederken; Eylül'de mi patlar, Ocak'ta mı bilinmez. Bu, biraz da devletin performansına bağlı tabii.

Ancak daha geçen günlerde OD-TÜ'deki sistematik saldırılar ve baskı hali devam ederse; tutuklamalar, gözaltılar hız kesmezse; kısacası bu pervasızlık böyle almış başını giderse; daha çok sendrom yaşanır. Herkesin ne yapacağına, ne edeceğine karar vermeye çalışan devlet, halkın ne zaman tekrar ayaklanacağını da mı belirlemeye çalışıyor? Yok, kimse bu kadarına izin vermez; ne zaman direneceğine kendi karar verir.

Berkin'in başucunda bekleyenlerdi, her sabah Berkin'le uyanmak üzere uykuya dalanlar her gece. Zaten Berkin'in sevenleri-sevdikleri ayaklanmamışlar mıydı Gezi'den Lice'ye? Dolayısıyla o çok "vakur ve mağrur yetkililer" elbette biliyor tehlikenin geçmediğini. İyi biliyorlar öfkeli yığınların kesilen bir ağacı nasıl sahiplendiğini de. Bundandır Ethem'in katilini korumaları.

